

๑๖๗

อย่ารบกวน การเรียนของฉัน

เย่วหลิวทวง 月流光 เขียน
สี่เมษา แป
Jadeline วา

别
想
打
扰
我
学
习

๑๕๗

อย่ารบกวน การเรียนของฉัน

别想打扰我学习

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇ ◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇
◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

月流光

เย่วหลิวกวง

เขียน

สีเมษา

แปล

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

ก ร อ า น คิ อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

คืนแรกที่หนานเซียงหวันใช้ชีวิตอยู่ในหอพักของโรงเรียน เธอไม่เพียงแต่อยู่ทบทวนด้วยตัวเองในห้องเรียนจนถึงสี่ทุ่ม แต่เมื่อกลับมาที่หอแล้วยังหยิบไฟฉายออกมาอ่านหนังสือ เดิมเธอคิดว่าการทำแบบนี้จะเป็นการรบกวนเพื่อนในห้อง หรือไม่ก็อาจจะถูกเจียงตำลึงเยาะเย้ยเอาได้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าหลาย ๆ คนที่อยู่ในหอพัก ในเมื่อถือไฟฉายอ่านหนังสือกันอย่างหนักเหมือนกัน

- เย่วหลิวกวง

อักษรภวนการเรียนของฉัน

别想打扰我学习

๐๖๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนพยับพิษ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   amarinbooks บ้านอู๋

Published originally under the title of 《别想打扰我学习》(Bie Xiang Da Rao Wo Xue Xi)
Author © 尤.光. (Yue Liu Guang)
Thai edition rights under license granted by 北京文化 (Beijing Wuli Culture Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
เยวีหลิวกวง.

อักษรภวนการเรียนของฉัน / เยวีหลิวกวง: เขียน, ลีเมงซา: แปล จาก 别想打扰我学习 - กรุงเทพฯ:
อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(6), 438 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 421)

1. นวนิยายจีน. I ลีเมงซา, ผู้แปล. II ชื่อเรื่อง. III ชื่อชุด.

นว ๗๐4

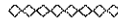
DDC 895 1352

ISBN 978-616-18-4100-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ ลีริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ จรส กายโรจน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ สกวีณีย์ ปัทมภรณ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ โทมสดาดา • ศิลปกรรม เกติพิบูล โทมสดาดา
คอมพิวเตอร์ ชีรณีย์ คำจันทร์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัณฑิต

คำนำสำนักพิมพ์

ช่วงเวลาของนักเรียนมัธยมปลายเป็นช่วงเวลาแห่งการมุ่งมั่น
แข่งขัน เพื่อที่ก้าวผ่านขึ้นมาสู่ความสำเร็จในระดับมหาวิทยาลัย
มีคนไม่น้อยหวนคิดถึง อยากกลับไปใช้ชีวิตในตอนนั้น ชีวิต
ที่เต็มไปด้วยความสดใส บางคนก็อยากจะย้อนกลับไปเพื่อ
แก้ไขบางอย่างในอดีต

ทว่าหนานเซียงหั่นไม่ได้มีใจจะย้อนกลับไปในช่วง
เวลานั้นสักนิด แต่เมื่อจินตนาการพบว่าตัวเองอยู่ในห้องเรียน
มัธยมปลายปีที่สอง และยังอยู่ในห้องบ๊วย ไม่ใช่ห้องคิง
อย่างที่เคยเป็น เธอก็ทำได้เพียงอย่างเดียวคือตั้งใจเรียน
อย่างหนัก เพื่อจะพาตัวเองกลับไปยังห้องคิงอีกครั้ง

ไม่ว่าคุณจะทำห้องคิงหรือห้องบ๊วย เชื่อว่าเมื่ออ่าน
เรื่องนี้แล้ว จะทำให้คิดถึงช่วงเวลาอันสดใสนั้นอย่างแน่นอน

๐๕๗

○○○○○○○○○○○○
○○○○○○○○○○○○ ○○○○○○○○○○○

เมื่อมองแผ่นหลังของหนานเซียงห้วนแล้ว
หลินเซียวห้วนมักจะรู้สึกว่
เหมือนจะมีเรื่องอะไรที่ยังไม่ได้เตือนเธออีก
จู่ๆ เขาก็เรียกว่า “เดี๋ยวก่อน”
“อะไรอีกล่ะ” หนานเซียงห้วนหันหน้ากลับไปอย่างไม่พอใจ
หลินเซียวห้วนเดินเข้ามาแล้วพูดว่
“ฉันมีของอย่างหนึ่งจะให้เธอ
มีนี่แล้วเธอจะต้องได้ที่หนึ่งแน่”
เขาพูดพลางหยิบอะไรบางอย่าง
มาวางไว้บนโต๊ะของหนานเซียงห้วน
“อ๊ะ...” หนานเซียงห้วนที่คิดว่เป็นของอะไรสกปรก
จึงรีบเอามือปิดบนหัวทันที
แต่กลับจับไม่โดนอะไรสักอย่าง
“อะไรนี่?”
หลินเซียวห้วนยิ้มแล้วพูดว่
“รักมีแซมปีของฉันทนี่!”

○○○○○○○○○○○○ ○○○○○○○○○○○
○○○○○○○○○○○○

สอบกลางภาคมีธรมปลายปี 2 เทอมแรก

01

ฤดูจบการศึกษา วนมาอีกปีแล้ว หนานเซียงหวันในฐานะฝ่ายทรัพยากรบุคคลของบริษัทที่มีชื่อเสียงต้องคัดเลือกผู้มีความสามารถเข้าบริษัทอีกครั้ง บริษัทที่เธอทำงานอยู่ได้รับความนิยมมากขึ้นไปจริง ๆ เพิ่งเปิดรับสมัครทางอินเทอร์เน็ตได้ไม่นาน ประวัติส่วนตัวมากมายต่างก็ปลิวว่อนเข้ามาราวกับเกล็ดหิมะ ทำให้คนสับสนไม่หวาดไม่ไหว

ใช่ ประวัติส่วนตัวครั้งหนึ่งนั้นถูกเธอลบทิ้งทันที เพราะหนานเซียงหวันอ่านทั้งหมดไม่ไหว

ส่วนประวัติส่วนตัวที่เหลือ หนานเซียงหวันทำแค่กวาดสายตามองชื่อมหาวิทยาลัยที่จบมาเท่านั้น หากเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง เธอก็จะทิ้งลิงก์ทดสอบออนไลน์ไว้ให้อีกฝ่าย แต่หากไม่ใช่ เธอก็จะไม่สนใจทันที นี่คือเกณฑ์การคัดเลือกข้อแรกๆ ของเธอ พนักงานที่สมัครผ่านเธอนั้นยังไม่เคยมีใครที่ไม่จบมาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมี

เพราะอย่างนั้นตอนที่หนานเซียงหวันเห็นว่าในใบรายชื่อมหาวิทยาลัยที่เธอต้องไปประชาสัมพันธ์มีชื่อที่ไม่ใช่มหาวิทยาลัยชั้นนำปะปนมาด้วยก็ทำให้รับไม่ได้ เธอรู้สึกเหมือนมองเห็นแมลงวันตัวหนึ่งแปะอยู่บนภาพวาดชื่อดังระดับโลก แต่ช่างเถอะ ใครใช้ให้หัวหน้าภาควิชาแนะแนว

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

ของมหาวิทยาลัยนี้เป็นเพื่อนกับประธานกรรมการบริษัทละ อย่งไรเธอก็แค่ไปประชาสัมพันธ์เท่านั้น เรื่องจะรับหรือไม่รับนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่จะพูดกันง่าย ๆ

หนานเซียงหวันมาที่บ้านเดินทางอย่างยากลำบากจนมาถึงมหาวิทยาลัยเล็ก ๆ แห่งนี้ ก็เห็นว่า มีอาจารย์จากภาควิชาแนะแนวมายืนรออยู่ที่หน้าประตูมหาวิทยาลัยก่อนแล้ว หลังจากนั้นก็เดินนำเธอไปยังสถานที่จัดงานประชาสัมพันธ์

ตลอดทางนั้น อาจารย์ของภาควิชาแนะแนวคอยแนะนำเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยให้เธอฟังด้วยความกระตือรือร้น หนานเซียงหวันได้แต่ฟังด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ มีบางครั้งที่จะพยักหน้าเล็กน้อย เมื่อเวลาผ่านไป หนานเซียงหวันเริ่มรู้สึกว่าการที่ตัวเองเอาแต่พยักหน้าอย่างเดียวนั้นดูเหมือนจะทำให้บรรยากาศกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง จึงหาคำพูดยกยออีกฝ่าย “มหาวิทยาลัยของพวกคุณ...”

หนานเซียงหวันเงยหน้าขึ้น คิดแล้วคิดอีก แต่กลับไม่พบว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้มีอะไรที่ควรค่าแก่การชื่นชม เธอจึงเลยอยู่นาน ก่อนพูดต่อด้วยใบหน้าไม่เปลี่ยนสีว่า “มหาวิทยาลัยของพวกคุณตกแต่งสวยงามจังเลยนะคะ”

อีกฝ่ายได้ฟังจึงพูดอย่างกระตือรือร้นว่า “ใช่แล้วค่ะ ๆ ดีกอาคารของมหาวิทยาลัยเราได้รับการปรับปรุงตกแต่งใหม่ทั้งหมด ใช้เงินไปไม่น้อยเลยนะคะ”

“อ้อ...” คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเอาคำพูดนั้นไปคิดเป็นจริงเป็นจังขนาดนี้ หนานเซียงหวันยิ้มน้อย ๆ “พูดถึงเรื่องนี้แล้ว มหาวิทยาลัยของฉันก็ถือว่าดีอยู่บ้างค่ะ มหาวิทยาลัยเก่ามากแล้ว บางอย่างแทบจะนับเป็นโบราณวัตถุได้แล้วละค่ะ”

“อ้อ” อีกฝ่ายเอ่ยถามด้วยท่าทางสนใจ “ไม่ทราบว่าคุณจบมาจากที่ไหนหรอคะ”

หนานเซียงหวันยิ้มน้อย ๆ ก่อนเอ่ยออกมาอย่างช้า ๆ “มหาวิทยาลัยกวงหัวค่ะ” เธอพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม สายตาตกลงบนใบหน้าของอีกฝ่าย

ไม่ผิดจากที่คิดไว้จริงๆ หลังคนคนนั้นได้ยินชื่อนี้แล้ว ในดวงตาก็ราวกับฉายประกายเจิดจ้า หนึ่งเงิบไปทันที ไม่กล้ามองสบตากับเธออีก

ชื่อนี้เป็นชื่อที่ไม่มีใครไม่รู้จัก เป็นชื่อที่ทุกคนเฝ้าใฝ่ฝันมาตั้งแต่เด็กจนโต เป็นชื่อที่ทำให้ใครหลาย ๆ คนรู้สึกเจ็บปวดหลังจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย และเป็นชื่อที่ทำให้หนานเซียงหวนรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเองมากที่สุด ไม่มีอะไรที่นำปลาบปล้ำใจไปมากกว่าการที่มีคนถามว่าจบมาจากมหาวิทยาลัยไหนอีกแล้ว หากเป็นไปได้ เธออยากจะสลักชื่อนี้ไว้บนหน้าผากเสียเลย จะได้ทำให้ทุกคนมองเห็นให้ชัด ๆ

ในสายตาของหนานเซียงหวน นอกจากมหาวิทยาลัยกวงหัวแล้ว มหาวิทยาลัยอื่นๆ ไม่มีค่ามากพอจะให้กล่าวถึง

สถานที่จัดงานประชาสัมพันธ์จัดขึ้นในหอประชุมของมหาวิทยาลัยดีกว่าบริษัทอื่นๆ ที่ได้จัดในห้องเรียนธรรมดา ๆ มาก ด้านนอกหอประชุมแขวนป้ายมงคลสีเหลืองเตรียมไว้ต้อนรับ เมื่อยามต้องสายลมที่พัดเข้ามาน้อย ๆ ป้ายนั้นก็พลิวไหว ดูราวกับงานศิลปะที่สวยงามมาก ไม่ง่ายเลยที่จะทำให้สถาปัตยกรรมสีที่มึม ๆ ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีความสว่างไสวขึ้นมาได้

หนานเซียงหวนเดินเข้าไปในหอประชุมโดยมีอาจารย์ภาควิชาแนะแนวเป็นผู้นำทาง เธอเห็นว่าภายในหอประชุมนั้นมีคนมากหน้าหลายตานั้นกันอยู่แน่นขนัด เธอได้ยินมาว่าไม่เพียงแต่จะมีนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนสายนี้โดยตรงมาเข้าร่วมด้วยเท่านั้น แต่ยังมีนักศึกษาจากต่างมหาวิทยาลัยมาเข้าร่วมงานนี้โดยเฉพาะด้วย เพียงเพราะหวังอยากมีโอกาสเข้าทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงแห่งนี้

เฮ้อ ต้องขนาดนี้เลยหรือ ช่วงเวลาแบบนี้จะทำอะไรก็ไม่สะดวก ทั้ง ๆ ที่อยากจะทำที่นั่นทุก ๆ เท่านั้น แต่เมื่อมาคิดดูแล้ว นี่อาจจะเป็นช่วงเวลาเดียวในชีวิตของคนกลุ่มนี้ที่จะได้มีโอกาสสัมผัสกับบริษัทชื่อดังก็ได้

“น่าสงสารจริง ๆ” หนานเซียงหวนคิดกับตัวเองในใจ

น่าเสียดายที่ไม่มีใครรู้ว่าเดิมเธอก็ไม่มีความคิดจะรับเด็กนักเรียนพวกนี้เข้าทำงานอยู่แล้ว

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

อย่างไรเสีย ฝ่ายทรัพยากรบุคคลที่ทำแบบนี้ก็ไม่ได้มีเพียงเธอคนเดียว ก่อนหน้านี้ก็มีเพื่อนร่วมสายงานเดียวกันกับเธอที่ถึงขั้นพูดออกไปตรงๆ ตอนที่ไปรับสมัครในโรงเรียนไม่ค่อยดีดังว่า “พวกเธอไม่เหมาะกับสายบริหารหรอกนะ เหมาะกับงานที่ใช้แรงมากกว่า สายงานบริหารนะมีไว้สำหรับเด็กที่จบจากมหาวิทยาลัยดัง ๆ เท่านั้นละ” เขายังเรียกมหาวิทยาลัยนี้อีกว่า “เป็นมหาวิทยาลัยที่จะสอบเข้าเมื่อไหร่ก็ได้” ผลปรากฏว่าทำให้เด็กจากมหาวิทยาลัยนั้นลุกฮือต่อต้านจนเป็นกระแสในโลกอินเทอร์เน็ต หลังจากนั้น พนักงานของฝ่ายทรัพยากรบุคคลที่พูดแบบนี้ออกไปก็ต้องลาออกเพื่อเป็นการขอโทษ

แต่หนานซึ่งยงหัวนวดฉลาดกว่ามาก แม้ในใจของเธอจะคิดเช่นเดียวกันกับเขา แต่ไม่มีทางหลุดปากพูดออกไปเป็นอันขาด ท่าทางตอนที่รับประวัติส่วนตัวมานั้นก็สุภาพอ่อนโยน อ่อนหวานใจดี แม้กระทั่งทำที่เป็นมองเล็กน้อยและแน่นอน นั่นเป็นการมองครั้งสุดท้าย

ประสบการณ์ในการรับสมัครงานมานานหลายปีทำให้เธอฝึกทักษะสายตาจนเฉียบคมมานานแล้ว ถึงแม้จะมองเพียงครั้งเดียวก็สามารถมองเห็นข้อบกพร่องที่อยู่ในใบประวัตินั้นได้ ระดับคะแนนภาษาต่างประเทศไม่ผ่านเกณฑ์ ไม่ได้ทุนการศึกษา ไม่มีรางวัลการแข่งขันระดับประเทศ ไม่มีใบรับรองการฝึกงาน ซ้ำชั้น สอบซ่อม หลักสูตรพิเศษ ชิว...

หนานซึ่งยงหัวนวดส่ายหน้าอยู่ในใจ เสียเวลาจริง ๆ

ตอนที่เธอใกล้จะหมดความอดทน ประวัติส่วนตัวใบหนึ่งก็เตะตาผู้ชายคนนี้ไม่เพียงแต่มีคุณสมบัติตรงกับความต้องการของบริษัทมาก แต่ที่สำคัญที่สุดคือเขาจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของสหรัฐอเมริกา อยู่ในระดับสูงกว่ามหาวิทยาลัยกวงหัวเสี่ยอีก และที่บังเอิญยิ่งไปกว่านั้นก็คือเขายังเป็นคนบ้านเดียวกับหนานซึ่งยงหัวนวด

เมื่อเห็นประวัติส่วนตัวที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติแบบนี้ หนานซึ่งยงหัวนวดก็เอ่ยถามออกไปอย่างไม่รีบร้อน “คุณเจบมีชัยมปลายจากไหนคะ”

ชื่อโรงเรียนที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมานั้นทำให้เธอยิ้มน้อย ๆ พร้อมกับส่ายหน้า “ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน” หนานซึ่งยงหัวนวดถอนหายใจในที่สุด

ถึงจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัยมีชื่อของสหรัฐอเมริกาแล้วอย่างไรละ ก็แต่นักเรียนปลายแถวไม่ใช่หรือไง ไหนเลยจะเหมือนกับเธอที่ไม่เพียงแต่สอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายที่มีชื่อได้เท่านั้น แต่ตอนสอบแบ่งห้องตอนมัธยมปลายปี 2 ยังสอบได้เป็นอันดับต้นๆ เป็นหนึ่งในนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนอีกด้วย

นักเรียนดีเด่นตัวจริงนะ ห้ามมีประวัติต่างพร้อยแม่แต่น้อย

หนานเซียงหวันยิ้มน้อยๆ เป็นการลอบใจผู้ชายคนนั้น “ไม่เป็นไร รอฉันติดต่อกลับไปอีกครั้งนะ”

เมื่อจบการประชาสัมพันธ์ของแต่ละมหาวิทยาลัยแล้ว หนานเซียงหวันก็เตรียมตัวกลับบริษัท นอกจากประวัติส่วนตัวที่พอจะดูได้ไม่กี่ฉบับแล้ว ที่เหลือส่วนใหญ่ต่างลอยเข้าไปอยู่ในถังขยะแทบทั้งสิ้น

ขณะที่รอขึ้นเครื่องอยู่ในห้องรับรองของสนามบิน หนานเซียงหวันก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้เป็นมารดา

กวนชิวเหมยที่อยู่ในสายพูดคุยสัพเพเหระกับเธอครู่หนึ่ง สุดท้ายยถึงได้พูดเข้าประเด็นราวกับไม่ได้ตั้งใจ “แม่มีเรื่องหนึ่งอยากจะคุยกับแก ลูกชายของคุณคาดหวังจะเรียนจบปีนี้แล้วนะ แกจะสัมภาษณ์เขาหน่อยได้ไหม หากเขาเข้าทำงานที่บริษัทของแกได้...”

“เขาเรียนจบจากที่ไหนคะ” ระหว่างนั้นหนานเซียงหวันก็เปิดอ่านนิตยสารเกี่ยวกับเศรษฐกิจการเงิน เธอพลิกอ่านไปตามเรื่องตามราว ชัดคำพูดของมารดาอย่างไม่ใส่ใจ

กวนชิวเหมยเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง หนานเซียงหวันพลันขมวดคิ้วทันใด “มหาวิทยาลัยอะไรกันคะ หนูไม่เห็นเคยได้ยินชื่อมาก่อน” สำหรับแม่ของตนเองแล้ว หนานเซียงหวันไม่ได้ปกปิดความคิดจริงๆ ของตัวเองแม่แต่น้อย

“แกก็ช่วยเขาหน่อยเถอะนา” กวนชิวเหมยรีบขอร้องอย่างกระตือรือร้น

หนานเซียงหวันปิดนิตยสารเล่มนั้นทันที พูดอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “นี่เป็นเรื่องที่จะช่วยกันได้หรือคะ คุณสมบัติที่บริษัทหนูต้องการสูงมากนะ ไม่ใช่ที่ที่พวกปลาชิวปลาสร้อยอยากจะทำก็ได้ ถ้าหนูให้คนแบบนี้เข้ามา

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

ทำงานในบริษัท แล้วทุกคนจะไม่คิดว่าหนูใช้หน้าที่การทำงานเพื่อเรื่องส่วนตัว
เหรอ แล้วแม่จะให้หนูมีที่ยืนในบริษัทได้อย่างไร”

“เขาเรียนเก่งมากนะ ได้ทั้ง...”

ยังพูดไม่ทันจบ หนานเซียงหวันก็หัวเราะอย่างเยิ่นชา รีบชี้ตัวว่า
“เรียนเก่งแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังไม่ได้เนี่ยนะคะ” เธอโยนนิตยสาร
ไปด้านข้างก่อนเปลี่ยนท่วงท่าการนั่ง เริ่มอบรมมารดาของตนอย่างจริงจัง
“แม่ หนูไม่ได้จะว่าแม่นะ แต่แม่ก็อย่าคิดแต่จะใช้เส้นสายสิ ถ้าไม่มีความ
สามารถ ต่อให้มีเส้นสายก็ไม่ช่วยอะไรหรอกนะ! แม่ดูหนูสิ ตั้งแต่โตมา
หนูเคยใช้เส้นสายเหรอ ที่เป็นอย่างทุกวันนี้ไม่ใช่เพราะความพยายามของหนู
เหรอ แม่ไปบอกเขาเลยนะ ให้เขาเลิกคิดที่จะใช้เส้นสาย!”

“แต่...” กวนชิวเหมยอยากจะทำอะไรอีก แต่ก็ต้องหยุดลงอีกครั้ง
ราวกับมีเรื่องอะไรน่าละอายที่จะพูดออกไป สุดท้ายก็ได้แต่ทอดถอนใจออกมา
ร้องขอเธออีกครั้งว่า “เขา...เขาไม่เหมือนกัน ยังไงก็ก้พบเขาลั้กครั้งเถอะนะ
ให้โอกาสเขาลั้กครั้ง...”

“หนูบอกว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้ไงคะ! หนูจะขึ้นเครื่องแล้ว แค่นี้ละ”

“แต่ นี่...”

หนานเซียงหวันวางสายทันที ไม่ให้โอกาสมารดาได้รับเร้าอีก

ไม่นานนักก็มีพนักงานเข้ามาบอกว่าเธอสามารถขึ้นเครื่องได้แล้ว
พนักงานคนนั้นช่วยเธอลากกระเป๋า ก่อนเดินนำเธอไปยังทางขึ้นเครื่อง
เมื่อมองผ่านประตูกระจกหนาๆออกไป หนานเซียงหวันก็มองเห็นเหล่า
ผู้โดยสารชั้นประหยัดที่ต่อคิวยาวเหยียดอยู่ที่หน้าประตูทางขึ้นเครื่อง
มีบางคนที่ยังคงคนเฒ่าคนแก่ ผู้มลุกเด็กเล็กแดง บางคนแบกกระเป๋า
ใบใหญ่ไว้ด้านหลัง ส่วนในมือถือกระเป๋าใบเล็ก บางคนประคองบะหมี่
กึ่งสำเร็จรูปพร้อมถือขวดน้ำไว้ในมือ บนใบหน้าของแต่ละคนล้วนแสดงออก
ถึงความรีบร้อน

ตอนเรียนไม่ขยันเอง พอจบมาก็เลยนั่งได้แต่ชั้นประหยัด ไม่ต้องพูด
ถึงว่าแค่เงินเดือนของเธอนั้นก็เพียงพอที่จะบันดาลชีวิตที่สุขสบายให้เธอ
ได้แล้ว แต่บริษัทชื่อดังที่เธอทำงานอยู่นั้นยังรับผิดชอบค่าห้องพักในโรงแรม

ห้าดาวและตัวเครื่องบินชั้นเฟิร์สคลาสให้เธอด้วย เพราะนี่เป็นหน้าตาของบริษัทชั้นนำ ถึงเธอจะไม่ต้องการก็คงไม่ได้

หนานเซียงหวันเดินผ่านทางเชื่อมเพื่อเข้าสู่ห้องโดยสารเครื่องบิน พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่ได้รับข้อมูลของหนานเซียงหวันมาก่อนหน้านี้ก็เรียกขานเธอว่า “คุณหนาน” อย่างอ้อแอ้อยดี ก่อนเดินนำไปยังที่นั่ง เตรียมเครื่องดื่มเพื่อต้อนรับให้เธออย่างใส่ใจ และยังอธิบายเกี่ยวกับอุปกรณ์ต่าง ๆ บนเครื่องบินรวมถึงเมนูอาหารในวันนี้อย่างละเอียด สุดท้ายยังถามเธออีกว่าตอนที่เสิร์ฟอาหารนั้น เธออยากกินอะไร

หนานเซียงหวันโบกมือปฏิเสธอย่างเรียบนิ่ง “ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันแค่อยากพักผ่อน ถ้ามีเรื่องอะไร ฉันจะเรียกเอง”

มองแผ่นหลังของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่จากไปแล้ว หนานเซียงหวันที่ทอดถอนใจ ลำบากจริงๆ ไม่รู้ว่าเรียนจบจากที่ไหนมาทำไมไม่นานเครื่องบินก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า หนานเซียงหวันเปิดโทรทัศน์เพื่อจะดูว่ามีภาพยนตร์อะไรสนุก ๆ น่าดูบ้าง เธอค้นหาอยู่สักพัก จนสุดท้ายก็เลือกดูเรื่อง *จิตพิฆาตโลก*¹ ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะได้โจมตีฝ่ายตรงข้ามไซโตะได้ซื้อบริษัทสายการบินโดยที่ไม่นึกเสียดาย เพื่อให้ตัวเอกได้นำทีมจารกรรมความคิด และเป้าหมายเข้าไปในเครื่องบินชั้นหนึ่งของโบอิง 747² ได้อย่างสะดวก ตัวเอกได้ฉวยโอกาสตอนคืนพาสปอร์ตวางยาสลบในแก้วน้ำของเป้าหมาย หลังเป้าหมายดื่มน้ำก็หลับทันที

ในเครื่องบินชั้นหนึ่ง ผู้โดยสารที่แก้งทำเป็นไม่รู้จกกัน แก้วน้ำใสที่เต็มไปด้วยยาสลบ...

เมื่อดูมาถึงตอนนี้ หนานเซียงหวันที่อดไม่ได้ที่จะหันไปมองรอบ ๆ ที่นั่งด้านข้างของเธอว่างเปล่า ส่วนที่นั่งอื่นมีคนนั่งประปรายแค่เพียงไม่กี่คน ผู้ชายที่ใส่ชุดสูทคนหนึ่งนั่งพิงงานอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แพชั่นนิสต์สาวที่ดัดผมเป็นลอนสวยนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง ทั้งยังมีคุณลุงที่มี

¹Inception เป็นภาพยนตร์อเมริกัน เข้าฉายเมื่อ ค.ศ. 2010

²อดีตเครื่องบินโดยสารที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก เริ่มบินครั้งแรกเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1966

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

หมวดครูเพิ่มปลดเข็มขัดนิรภัยเพื่อเตรียมที่จะไปเข้าห้องน้ำ ที่นั่งด้านในของเขาเป็นผู้ชายรูปร่างผอมบาง...

ทุกอย่างดูปกติ

หนานเซียงหวันถอนสายตากลับมา เธอมองแก้วน้ำใบใสซึ่งวางไว้บนที่พักแขนของที่นั่ง เครื่องบินสั่นเล็กน้อยทำให้ผิวน้ำกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่นราวกับว่ามีหลุมดำบางอย่างเกิดขึ้น ทำให้ขณะที่หนานเซียงหวันจมองในห้วงนั้น เธอไม่อาจขยับตัวได้เลย ทันใดนั้น หนานเซียงหวันก็รู้สึกเหนื่อยล้าอย่างที่ไม่อาจบรรยายได้ เธออยากจะหลับตาลงเพื่อที่จะพักผ่อนสักครู่ แต่กลับจมองไปในห้วงความฝันหนึ่งอย่างไม่รู้ตัว

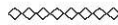
ในฝันนั้น หนานเซียงหวันได้ยินเสียงเพลง *ม่อลี่ฮวา*⁹ เสียงนั้นใกล้มากจากที่เลื่อนรางก็ค่อยๆ ไกลเข้ามา จากเสียงที่ฟังแทบไม่ได้ยินกลับกระจ่างชัดในใจ เธอไม่อาจบังคับให้ใจที่เต้นระรัวเต้นช้าลงได้ เพราะนั่นเป็นเสียงเตือนว่าได้เวลาเข้าเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมปลายแล้ว ในช่วงระยะเวลายาวนานสามปี หรือแม้กระทั่งอาจจะยาวนานหลังจากนั้น แต่ได้ยินเสียงเพลงนี้ หัวสมองของเธอจะบีบแน่นโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะตอนที่อยู่ในความฝันและไม่แน่มันก็จะตกใจตื่นขึ้นมา

“เข้าเรียนแล้ว!” หนานเซียงหวันร้องตะโกนในใจ

---

⁹ เพลง *ม่อลี่ฮวา* เป็นเพลงพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงของจีน แต่งขึ้นในสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง แห่งราชวงศ์ชิง และนำมาขับร้องในเวอร์ชันต่างๆ และมีเวอร์ชันห้องถิ่นหลายเวอร์ชัน เพลงนี้ใช้ในงานสำคัญของจีนหลายครั้ง เช่น ในโอลิมปิกฤดูร้อน 2004 โอลิมปิกฤดูร้อน 2008 พิธีเปิดงานเซี่ยงไฮ้เอ็กซ์โป 2010 และการปฏิบัติดอกไม้ค.ศ. 2011 ต่อมาเพลงนี้ถูกรัฐบาลจีนปิดกั้นไม่ให้เผยแพร่

2

สอบกลางภาคมัธยมปลายปี 2 เทอมแรก

02

ในที่สุด นานานเซียงห้วนก็ลืมตาตื่นขึ้น แต่สิ่งที่ปรากฏแก่สายตากลับไม่ใช่ภาพห้องโดยสารบนเครื่องบิน

นาฬิกาสีขาว ธงชาติสีแดง กระดานดำสีเขียวเข้ม โต๊ะเรียนสี่เหลี่ยมอีกห้อง เครื่องแบบนักเรียนสีดำเรียบบนร่างของตนเอง เทียบกับห้องโดยสารบนเครื่องบินแล้ว ภาพทั้งหมดตรงหน้าก็กลับดูไม่แปลกตาเลยแม้แต่น้อย นี่คือห้องเรียนชั้นมัธยมปลาย เป็นสถานที่ที่เธอไม่เคยลืมได้เลยตลอดชีวิต เธอลำบากตรากตรำเรียนตั้งแต่เข้าจรวดคำที่นี้ ในที่สุดจึงได้ใบตอบรับเข้าเรียนจากมหาวิทยาลัยกวงหัว

เธออยากจะทักทายเพื่อนในห้องจนแทบจะอดใจไม่ไหว ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี เธอจึงคิดถึงพวกเขามากเป็นพิเศษ ในกลุ่มเพื่อนของเธอมีบางคนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยกวงหัวได้เหมือนกัน และได้เป็นเพื่อนร่วมชั้นของเธอ

นานานเซียงห้วนมองไปด้านหน้าด้วยความตื่นเต้นดีใจ อีกห้องยังหันไปมองด้านหลังอย่างมีความสุข ตอนนี้อเองถึงพบว่าคนที่อยู่รายล้อมรอบตัวนั้นต่างเป็นคนแปลกหน้า

เสียงอดเข้าเรียนดังขึ้นนานแล้ว แต่ไม่มีใครคิดจะหยิบหนังสือเรียนขึ้นมา เด็กผู้ชายที่นั่งอยู่ด้านหน้าเอียงไปทางซ้ายนอนหลับกับโต๊ะหันหน้า

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

เข้าหากัน บางครั้งเดี๋ยวก็ยื่นมือออกมา ที่แท้พวกเขาเล่นหมากรุกจิ้นกันอยู่ เด็กผู้หญิงที่นั่งอยู่ริมทางเดินนั้นต่างก็จ๊ะปากเพราะตั้งอกตั้งใจติดขนตาอยู่ หน้ากระຈก ที่นั่งด้านหลังนั้นว่าง ผู้ชายที่อยู่แถวท้ายสุดนอนหลับไปกับโต๊ะ เพื่อเล่นเกมบาสเกตบอลจำลองอยู่ ลักพัคก็เอาลูกบาสที่ผูกด้วยเชือกโยนเข้าไปในห่วง

ในขณะที่หนานเซียงห้วนมีนั่งอยู่นั่นเอง ผู้ชายที่เล่นบาสเกตบอลอยู่ก็เหลือบสายตามองเธอเล็กน้อย ก่อนร้องเรียกเธอเสียงดังด้วยท่าทางที่ดูเกินจริง บนใบหน้าฉายความประหลาดใจ “เธอมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง เธอควรจะไปอยู่ห้องคิงไม่ใช่หรือ”

ตอนนั้นเอง หนานเซียงห้วนก็พลันเข้าใจ มีน้ำละ เธอถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติไป ไม่ว่าจะมองอย่างไร ที่นี่ก็ไม่มีคนที่เธอรู้จักสักคนที่เห็นก็ไม่ใช่ห้องที่เธออยู่!

เมื่อคิดได้อย่างนั้น หนานเซียงห้วนก็รีบลุกขึ้นยืน พวงท่าคล่องแคล่วปราดเปรียว รวาทักว่าหากต้องอยู่ที่นี่ต่ออีกแม้แต่นาทีเดียว เธอจะต้องรู้สึกทนไม่ได้ จึงรีบสวมเท้าก้าวยาว ๆ ออกไปทางประตู ทำให้เด็กเรียนที่เธอเดินผ่านทั้งสองฝั่งเหลียวมองไปตาม ๆ กัน

เมื่อออกจากประตูห้องเรียนแล้ว หนานเซียงห้วนก็เกือบชนเข้ากับใครคนหนึ่ง

คนที่ดูเหมือนจะเป็นคุณครูนั้นหอบเอกสารเอาไว้ในอ้อมแขน ก่อนมองหนานเซียงห้วนอย่างสงสัย “เธอจะไปไหน”

“กลับห้องเรียนค่ะ” หนานเซียงห้วนแทบจะไม่ต้องคิดเลย ท่าทางของเธอรีบร้อนราวกับจะไปขึ้นเครื่องบินที่ใกล้จะออกอย่างไรอย่างนั้น

คุณครูหลุดเข้าออกมาดังพรีด “กลับห้องเรียนอะไรกัน นี่ไม่ใช่ห้องเรียนของเธอหรือไง เธอคงเพิ่งตื่นสินะ”

“ฮ่า ๆ ๆ...” เพื่อนในห้องต่างระเบิดเสียงหัวเราะกันควัน อีกทั้งยังมีคนที่เพิ่งตื่นรีบหันหน้าไปถามเพื่อนเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น รวจนกระทั่งเพื่อนคนอื่น ๆ หัวเราะกันเสร็จแล้ว จู่ ๆ เสียงหัวเราะของเขาก็ได้ตั้งขึ้น ทำให้เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ระเบิดเสียงหัวเราะอีกครั้ง

แต่หนานเซียงหวันไม่มีเวลาที่จะมาสนใจ เธอหันซ้ายหันขวามองป้ายบนกำแพง บนป้ายนั้นไม่ได้เขียนว่า“ห้องคิง”อย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ แต่กลับมีตัวอักษรที่ไม่คุ้นตาเอามากๆ บนนั้นเขียนไว้ว่า...ห้องบ๊วย

คุณครูเอ่ยเร่งว่า “รีบกลับเข้าไปได้แล้ว เสียงออกเข้าเรียนดังแล้วนะ”

หนานเซียงหวันร่อนรนจนเกือบจะร้องไห้ เธอหันไปร้องขอให้คุณครูอย่างไม่เลิกว่า “หนูไม่ได้เรียนห้องนี้จริง ๆ นะคะ”

“เธอชื่อหนานเซียงหวันใช่ไหม” คุณครูหยิบสมุดรายชื่อออกมาให้เธอดู ชื่อของเธออยู่ในห้องบ๊วยจริงๆ ทั้งยังอยู่ในลำดับต้นๆ อีกต่างหาก หนานเซียงหวันไม่สนใจ ยังคงตั้งต้นเปิดสมุดรายชื่อไปที่หน้าของห้องคิง “หลิวอวีไป เงินซื้ออ้วน หวังเสียง...” ทุกชื่อเธอรู้สึกคุ้นเคยมาก แต่ในบรรดาชื่อที่คุ้นเคยเหล่านั้นกลับไม่พบชื่อของเธอ

หนานเซียงหวันจำต้องยอมรับอย่างไม่มีทางเลือก “อะ ตอนแบ่งห้องหนูก็ไม่ได้อยู่ห้องคิงจริงๆ แต่พอหลังขอคุณครูตรวจสอบแล้วถึงได้เห็นว่าคำนวณคะแนนผิดไป ด้วยระดับคะแนนของหนูแล้ว หนูสามารถไปอยู่ห้องคิงได้จริงๆ นะคะ คุณครูต้องเชื่อหนูนะคะ ถ้าคุณครูไม่เชื่อ เราไปร้องข้อสอบดูอีกครั้งก็ได้”

เมื่อได้ฟังอย่างนี้แล้ว คุณครูก็หัวเราะอย่างจนใจ “คำพูดนี้ของเธอฉันก็ไม่รู้ว่าฟังมากี่ครั้งแล้ว ทุกครั้งเธอก็เอาแต่บอกว่าโรงเรียนคิดคะแนนผิดสุดท้ายพอไปดูข้อสอบก็พูดอะไรไม่ออกเหมือนเดิม เพราะอย่างนี้โรงเรียนถึงไม่ให้ดูข้อสอบไง เสียแรงเสียเวลาเปล่ากันทั้งนั้น เธอเนี่ยะ มีความมุ่งมั่นแบบนี้ก็ดีอยู่หรอก แต่ในเมื่อผลออกมาเป็นอย่างนี้ก็ต้องยอมรับสิ หากจะเป็นทอง อย่างไรสักวันก็ต้องเปล่งประกาย¹ เธอว่า หลังจากนั้นจะมีการสอบอีกตั้งหลายครั้ง โรงเรียนคงจะไม่คำนวณคะแนนเธอผิดทุกครั้งหรอก ใช่ไหมล่ะ” คุณครูยิ่งพูดก็ยิ่งมีท่าทางขึงขัง น้ำเสียงในตอนท้ายแฝงด้วยรอยยิ้มราวกับจะสามารถบินขึ้นฟ้าไปได้อย่างไรอย่างนั้น

หนานเซียงหวันไม่ยอม ทั้งๆ ที่เธอสามารถอยู่ห้องคิงได้ชัดๆ แล้ว

¹ หมายถึง หากเป็นคนที่มีความสามารถจริง ไม่ว่าจะอย่างไรสักวันก็ต้องมีคนพบเห็น

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

ทำไมจะต้องทนอับอายอยู่ที่นี้ด้วย แต่นอกจากการ“รื้อข้อสอบ”แล้ว เธอก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่พอจะมีน้ำหนักเอามาแสดงได้อีก
ใช่แล้ว!

ฉันทหวนนึกถึงวันก็คิดอะไรขึ้นมาได้ เธอรีบหันกลับไปเข้าห้องเรียนด้วยความรวดเร็ว ดึงตัวผู้ชายที่นั่งอยู่แถวหลังสุดขึ้นมา ก่อนจุดกระดาษลากดูเขาไปตรงหน้าคุณครูทั้งอย่างนั้น ดวงตาของเธอวาววับ สายตาฉายประกายแว่นแฉะมาก ท่าทางไม่เห็นก้ำกั๋งได้ไม่ยอมกลับ^๒อย่างไรวางอย่างนั้น

เธอเงยหน้าขึ้น จงใจใช้โทนเสียงสูงเพื่อจะได้ปกปิดความลับเครื่องในน้ำเสียง “นายก็คิดว่าฉันควรจะอยู่ห้องดังเหมือนกันใช่ไหม” ผู้ชายคนนั้นกลอกตาใส่เธอ ก่อนดึงเพื่อนนักเรียนที่ค่อยๆ เลื่อนลงมาจากปากกลับเข้าที่อย่างช้าๆ พุดอย่างไม่ใส่ใจว่า “ยายโง่ ฉันปรารถนาเธอต่างหากเล่า ใครจะให้เธอเอาแต่พูดว่าตัวเองเป็นเด็กห้องดังทุกวันกัน ประหลาดคน นี่เธอฟังเข้าใจไหมเนี่ย เธอไปเรียนภาษาจีนกับครูพละมาหรือยัง”

คุณครูที่ยืนอยู่บนแท่นบรรยายพลันหันมาเปลี่ยนสีหน้าที่ พุดกับผู้ชายคนนั้นว่า “หลินเซียวหวัน นายพูดจาเหลวไหลอะไรกัน ครูภาษาจีนของเธอไม่ใช่ครูภาษาจีนของนายหรือไง นี่นายจะบอกว่าครูสอนไม่ดีใช่ไหม ถ้าเก่งนักก็สอบให้ได้ห้องดังสิไป”

คุณครูโบกมืออย่างหมดความอดทน “ไปๆ ไปนั่นที่กันให้หมดเลย”

ฉันทก็ถูกตำอย่างไม่มีเหตุผล หลินเซียวหวันถึงได้หันไปแค้นเสียงใส่หนานเซียงหวันอย่างไม่พอใจ ก่อนหันกลับไปยังที่นั่ง

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...

หนานเซียงหวันได้แต่เดินตามหลังหลินเซียวหวันไปอย่างซังกะตาย พลังขี้ห้าวของตัวเองด้วยความหงุดหงิดใจ หนานเซียงหวันที่ใกล้จะหมดเรี่ยวแรง ฉันทก็ทำอะไรบางอย่างได้ ไม่ใช่ว่าเธอจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยกวงหัว เข้าทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียงของประเทศได้อย่างสบายๆ เพิ่งเสร็จจากการรับสมัครพนักงานตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ในเมืองหนึ่ง และ

²เป็นส่วนนวน หมายความว่า ดึงดัน ไม่ตายไม่ยอมเลิกรา

กำลังนั่งเครื่องกลับบริษัทหรือทหรอ ทำไมจู่ๆ เธอถึงได้ย้อนกลับมาสมัยมัธยมปลายได้ ทั้งยังกลายเป็นเด็กนักเรียนห้องบิวัยแบบนี้อีก

เธอต้องฝันไปแน่ๆ!

ก่อนหน้านั้นหนานเซียงห้วนก็เคยฝันถึงเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน หรือไม่ก็ฝันว่าอยู่ในสนามสอบเข้ามหาวิทยาลัย เผอิญหน้ากับข้อสอบเต็มหน้ากระดาษแต่กลับทำไม่ได้เลยสักข้อ หรือบางทีก็ฝันถึงตอนที่อยู่ในมหาวิทยาลัยกวงหัว อาจารย์ที่ปรึกษาบอกเธอว่า เพราะเธอสอบไม่ผ่านจึงอยากจะให้ลาออกเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ในปีหน้า

ทุกครั้งเมื่อถึงเวลานี้ เธอมักจะกระวนกระวาย อยากจะเป็นเหมือนนกกระจอกเทศที่ขุดหลุมฝังตัวเองให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอผ่านไปไม่นานเท่าไรเธอก็ตระหนักได้ว่าเป็นแค่ความฝัน อีกทั้งพยายามที่จะฝันตัวเองให้บริบทดีขึ้นมา

แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน!

ครั้งนี้มันไม่เหมือนกันจริงๆ!

ไม่ว่าหนานเซียงห้วนจะพยายามบอกตัวเองอย่างไรว่าเป็นแค่ความฝัน เธอก็ไม่สามารถหลุดพ้นจาก “ห้วงฝัน” นี้แล้วกลับสู่ความเป็นจริงได้

สุดท้ายหนานเซียงห้วนก็ตระหนักได้ว่าตอนนี้เธอไม่ใช่หนานเซียงห้วนที่จบจากมหาวิทยาลัยกวงหัว และมองคนในงานรับสมัครพนักงานด้วยหางตาอีกต่อไป เธอเป็นแค่เด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลายปี 2 ที่ไม่มีตำแหน่งหน้าที่การงานอะไรคนหนึ่ง สิ่งที่เรียกว่ามหาวิทยาลัยกวงหัวอะไรนั้นยังไม่ปรากฏขึ้นในชีวิตของเธอ ตำแหน่งฝ่ายทรัพยากรบุคคลในบริษัทมีชื่อ ยังคงเป็นสิ่งที่เธอไม่กล้าแม้กระทั่งจะคิดถึง

แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ ถึงแม้เวลาจะย้อนกลับ แต่เธอควรจะเข้าไปอยู่ห้องคิงในช่วงมัธยมปลายปี 2 สิ ทำไมถึงได้มาอยู่ในห้องบิวัยที่เต็มไปด้วยเด็กไม่เอาไหนแบบนี้

แต่ไม่เป็นไร หนานเซียงห้วนจำได้ว่าสมัยมัธยมปลายจะมีการแบ่งห้องใหม่อยู่เรื่อยๆ ในการสอบแต่ละครั้ง ขอเพียงเธอสอบได้คะแนนเป็นอันดับต้นๆ ก็สามารถเข้าเรียนในห้องคิงได้เหมือนกัน เธอยังจำได้ว่าในปี

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

ที่เธอเรียนมัธยมปลายปี 3 นั้นยังมีเพื่อนร่วมชั้นอีกสองคนที่กลับมาเข้าห้องคิงได้ ถึงแม้ในตอนนี้อาจจะโชคไม่ค่อยดีมาปรากฏในห้องที่ไม่ค่อยได้เรื่อง แต่เธอก็มั่นใจมากว่าจะสามารถใช้ความขยันของตัวเองกลับสู่ห้องคิงและสอบเข้ามหาวิทยาลัยกวงหัว เป็นฝ่ายทรัพยากรบุคคลในบริษัทมีชื่อและขึ้นไปอยู่ในระดับสูงสุดของชีวิตให้ได้อีกครั้ง!

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้แล้ว หนานเซียงหวันก็หันหน้าไปถามเพื่อนร่วมโต๊ะของตัวเองด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่า “เราจะสอบกันเมื่อไหร่เหอ?”

“สอบเหอ” เพื่อนที่นั่งโต๊ะเดียวกันกับเธอหันหน้ามามองด้วยความแปลกใจ มองประเมินราวกับว่าไม่รู้จักเธออย่างไรอย่างนั้น “เธอลืมไปแล้วเหอ ก็ตอนนี่ไง”

“หา” หนานเซียงหวันร้องเสียงดังออกมาด้วยความตกใจ

เพิ่งจะสิ้นเสียงลง เพื่อนในห้องก็พากันทยอยลุกขึ้น แยกโต๊ะออกจากกันตามคำสั่งของคุณครู ไม่นานนักลำโพงก็มีเสียงเรียกเย็นของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น พูดซ้ำไปซ้ำมาราวกับหุ่นยนต์ว่า “ขอให้คุณครูผู้คุมสอบแจกกระดาษข้อสอบได้ค่ะ ขอให้คุณครูผู้คุมสอบแจกกระดาษข้อสอบได้ค่ะ...”

“ไม่มีทาง เริ่มอย่างนี้เลยเหอ ฉันยังไม่ได้เตรียมตัวเลยนะ” หนานเซียงหวันผีนกกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ร่างสั่นหืออย่างหยุดไม่ได้ ที่หน้าผากผุดเหงื่อเม็ดเบ็ง ๆ ออกมา ถึงแม้เธอจะวาดหวังว่าจะใช้การสอบเป็นการพิสูจน์ตัวเอง แต่เวลาที่ห่างหายไปหลายปี ความรู้สมัยมัธยมปลาย เธอก็ลืมไปจนแทบจะไม่เหลือแล้ว แม้กระทั่งว่าสอบอะไรรูปแบบข้อสอบเป็นแบบไหน เธอก็จำไม่ได้แล้ว

หนานเซียงหวันที่สอบมาเกือบตลอดทั้งวันเหนื่อยเสียยิ่งกว่าการนั่งอ่านประวัติส่วนตัวกว่าพันแปดร้อยฉบับ หรือสอบสัมภาษณ์นักศึกษาว่าห้าร้อยคนเสียอีก ในหลายๆวิชานั้น มีเพียงข้อสอบภาษาอังกฤษเดียวที่ถือว่าง่ายที่สุด ที่สำคัญ ต้องยกประโยชน์ให้กับเธอเองที่พยายามไม่ทิ้งการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งการฟัง การอ่าน และเขียนบทความถือว่าเป็นเรื่องที่ย่างดกยมาก มีแค่ส่วนของไวยากรณ์ที่ทำให้เธอต้องเกาหัวแกรกๆ มากที่สุด

“a; the” “the; a” “the; /” “a; /” อะไรต่อมิอะไร เธอก็อ่านจนปวดหัวไปหมด ตอนที่เธอพูดกับคนต่างชาติยังไม่เห็นต้องใช้หลักการอะไรมากมายขนาดนี้เลย

ข้อสอบภาษาจีนนั้นยังถือว่าพอถูกใจได้บ้าง แต่ในส่วนของ การเติมบทกวีนั้นราวกับตั้งตัวเป็นศัตรูของเธออย่างไรอย่างนั้น ตอนที่เธอท่องจำได้ดีไม่มีตกหล่นแม้เพียงคำเดียวกลับมีมาให้ แต่ตอนที่ท่องไม่ได้กลับเหลือไว้ให้เธอเติมเสียนี้

ส่วนข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ก็ทำให้เธอแทบจะลมจับไปจริง ๆ ส่วนแรกคือฟังก์ชันตรีโกณมิติ เธอต้องวาดรูปลงบนกระดาษท่อยุ่ยาวนานถึงจะฟื้นคืนทฤษฎีพื้นฐาน หลังจากนั้นก็เป็นส่วนของอนุกรม ไม่ว่าเธอจะคิดอย่างไรก็คิดลำดับอนุกรมไม่ออก ใช้เวลาไปสิบนาทีถึงได้สรุปวิธีการคิดออกมาได้ เพราะอย่างนั้นส่วนหน้าถึงได้ใช้เวลาไปมากเกินไป ทำให้ข้อใหญ่ ๆ ด้านหลังไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้อ่านโจทย์

ส่วนวิชาอื่น ๆ หนานเซียงหวนได้แต่เดาสุ่ม คิดอะไรได้ก็เขียนลงไปอย่างนั้น ที่น่าโมโหที่สุดก็คือมีบางครั้งสิ่ง ๆ ที่รู้คำตอบแล้ว แต่กลับจำไม่ได้ว่าสัญลักษณ์หรือคำคำนั้นสะกดอย่างไร ทำให้เธออยากเขียนทับศัพท์เป็นภาษาจีนลงไปแทนจริง ๆ

หลังจากสอบเสร็จ ทั้งห้องเรียนต่างพากันร้องโอดโอย นี้ทำให้หนานเซียงหวนรู้สึกสบายใจเล็กน้อย ถึงแม้จะมีหลายข้อที่เธอทำไม่ได้ แต่ก็คงทิ้งห่างนักเรียนทางแถวพวกนี้ไปไกลพอสมควร

หนานเซียงหวนเก็บข้าวของให้เรียบร้อย ก่อนสะพายกระเป๋าแล้วเดินออกจากตึกเรียน ห้องฟ้าด้านนอกมีตสนิทแล้ว แสงไฟสีเหลืองสลัวส่องผ่านกิ่งไม้ทอดลงบนพื้นถนน นักเรียนบางส่วนต่างพากันรวมตัวเป็นกลุ่มก้อน สองคนบ้าง สามคนบ้าง มีบางคนที่พูดถึงข้อสอบ บางคนคุยกันว่าเสาร์อาทิตย์นี้จะไปเที่ยวที่ไหน

ตอนที่ใกล้จะออกจากประตูโรงเรียนนั้น ไม่รู้ว่าหลินเซียวหั่นโผล่มาจากที่ไหน เขาแค้นเสียงหัวเราะเย็นใส่หนานเซียงหวน “ทำไมเธอถึงเดินมาที่นี่ล่ะ ไม่ใช่ว่าบ้านจักรยานกลับบ้านหรือไง”

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

หนานเซียงหวันหนึ่งอิงไป ซวยแล้ว เธอลืมไปว่าสมัยมัธยมปลาย เธอปั่นจักรยานมาโรงเรียน แต่เธอไม่อยากแสดงจุดอ่อนออกมาต่อหน้า หลินเซียวหวัน ไม่นานก็ตอกเขากลับไปด้วยความมั่นใจว่า “ฉันพอใจจะเดินกลับ นายยุ่งอะไรด้วย” เธอพูดไปพลางหยุดฝีเท้าลง แสร้งทำเป็นรอใครอยู่อย่างนั้น ก่อนหันหน้ามองไปทางตึกเรียน รออยู่สักพักถึงได้เห็นหน้า กลับมาเพราะอยากจะทำหลินเซียวหวันเดินไปถึงไหนแล้ว

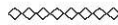
ไม่ต้องเสียแรงมองหาแม้แต่หน่อย หนานเซียงหวันก็เห็นเขาท่ามกลาง กลุ่มคนแหบจะทันที เขาสูงมาก รูปร่างสูงเพียวเมื่ออยู่ท่ามกลางเด็กนักเรียน มัธยมปลายก็โดดเด่นสะดุดตา ทำให้สังเกตเห็นได้ไม่ยาก ที่ด้านหลังของเขา สะพายกระเป๋านักเรียนที่มีเครื่องหมายถูก ที่ชิบยั้งห้อยตุ้กตาเอาไว้ด้วย

หนานเซียงหวันมองจ้องเพียงครั้งเดียวก็ต้องถอนหายใจเบา ๆ อย่างไม่รู้ตัว เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน ผู้ชายตัวโตขนาดนี้ยังห้อยตุ้กตา กระรอกไว้ที่กระเป๋าอีก

ไม่รู้เหมือนกันว่าสิ่งที่เรียกว่าไตรจิตมีอยู่จริงไหม ราวกับหลินเซียวหวัน จะสามารถได้ยินคำพูดเสียดสีในใจของเธอได้อย่างไรอย่างนั้น จู่ ๆ เขาก็หันหน้ากลับมา ทำให้หนานเซียงหวันตกใจจนแทบเบนสายตาดอกมาไม่ทัน รีบร้อนหันหน้ากลับไปมองทางด้านตึกเรียนทันที หัวใจก็พลันเต้นดังตึก ๆ

ไม่รู้ว่านานเท่าไร หนานเซียงหวันถึงได้เห็นหน้ากลับมาอีกครั้ง หลินเซียวหวันในตอนนี้อายไปไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว เธอจึงผ่อนลมหายใจ ออกมายาว ๆ ย้อนกลับไปโรงเรียนด้วยสีหน้าหม่นหมอง อาศัยความจำ ที่หลงเหลืออยู่หาทางเข้าของโรงจอดรถใต้ดินจนเจอ ก่อนเห็นรถจักรยาน ของตัวเองอยู่ท่ามกลางบรรดารถจักรยานอีกมากมาย

3

สอบกลางภาคมัธยมปลายปี 2 เทอมแรก

03

โรงจอดรถชั้นใต้ดิน ของโรงเรียนมีทางเข้าออกเฉพาะ มีถนน
ออกสู่นอกโรงเรียนโดยตรง ระยะห่างจากประตูโรงเรียนก็ไม่ไกลมากนัก
หนานเซียงหวันเซ็นรถจักรยานออกมา แสงจากหลอดไฟนีออนที่ทอดลงมา
ไม่เป็นระเบียบสะท้อนเข้าสู่สายตาของเธอ ในที่ที่สายตามองเห็นนั้นต่างเป็น
ภาพที่คุ้นเคย แต่บ้างก็ยังไม่แปลกตา

ที่บอกว่าคุ้นเคยนั้นเป็นเพราะเธอใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามปี ร้านรวง
แต่ละร้าน เธอไปมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง ร้านเครื่องเขียนที่เธอเคยบ้าซื้อสมุด
หลากหลายรูปแบบที่พอซื้อมาแล้วก็ทำใจเขียนไม่ลง ร้านหนังสือที่เธอชอบ
มาซื้ออุปกรณ์การเรียนใหม่ๆ หรือร้านขนมที่ชอบมานั่งพูดคุยเฮฮาเล่น
เป่ายิงฉุบกับเพื่อน

ส่วนที่บอกว่าแปลกตานั้น ไม่ใช่เพียงเพราะเธอได้ผ่านช่วงมัธยมปลาย
มานานแล้ว แต่ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ ร้านรวงเหล่านี้ภายหลังต่าง
เปลี่ยนแปลงไปจนไม่เห็นเค้าเดิม ถนนทั้งสายต่างก็เปลี่ยนรูปแบบไป
ทั้งๆ ที่มีมันดูกว้างขึ้น สะอาดสะอ้านขึ้น สวยงามขึ้น แต่เธอกลับไม่รู้สึกล
ดีใจเลย เธอรู้สึกเหมือนกับว่าถูกแย่งชิงสิ่งที่หวงแหน อีกทั้งยังตั้งใจที่จะ
ชะล้างมันออกจนไม่เหลือเค้าเดิมไว้ให้เธอสักนิด นี่ทำให้รู้สึกผิดหวังมากกว่า

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

หนานเซียงหวันรู้สึกตื่นเต้นอยู่บ้าง อีกทั้งยังรู้สึกตื่นเต้นใจ เธอรีบไล่หยาดน้ำในดวงตาออกไปโดยเร็วที่สุด เพื่อที่จะได้สามารถชิมรสชาติภาพทุกอย่างตรงหน้าไว้ในสายตาได้อย่างชัดเจน

ดีจัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในความทรงจำของเธอได้กลับคืนมาแล้ว

เธอเซ็นรถตรงไปตามทางข้างหน้า ก่อนเจอกับร้านขายของทอดที่ชื่อว่า “เสี่ยวหวันผู่” อย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ ร้านนั้นเป็นร้านแผงลอยที่เธอชอบมากินมากที่สุดตอนที่ยังเรียนมัธยมปลาย ในตอนนั้นเธอไม่สนใจว่าอะไรที่กินแล้วมีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ไม่ว่าจะป็นหมาล่าบ้าน¹ เข้าเหลียงเมี่ยน² เต้าหู้เหม็น³ เธอก็ไม่ปฏิเสธทั้งนั้น โดยเฉพาะของทอดที่เธอจะต้องกินแทบทุกอาทิตย์ และหากได้กินคู่กับโคล่า นั่นก็จะยิ่งสมบูรณ์แบบมาก

หนานเซียงหวันอยากกินลูกชิ้นปลา ไก่ แผ่นเต้าหู้ และมะเขือจนแทบจะหนไม่ไหวแล้ว การกินของทอดพวกนี้ สิ่งสำคัญที่สุดอยู่ที่น้ำจิ้มที่ราดลงบนของทอด หนานเซียงหวันชอบน้ำจิ้มรสชาติหวานเผ็ด ในความหวานที่แทรกด้วยความเผ็ดทั้งนี้ให้ความรู้สึกหอมหวานและละลายในปาก

เธอเพิ่งจะสั่งอาหารเสร็จ จู๊ๆ ก็มีน้ำเสียงสบายๆ ดังมาจากด้านหนึ่ง หลินเซียวหรงถือของทอดเอาไว้ไม่หนึ่ง ก่อนเซิดหน้ามาทางเธอ ใบหน้าฉายแววขี้เล่นไม่จริงจัง “เธอจะเดินกลับบ้านไม่ใช่หรือไง ทำไม่ถึงขี้จักรยานซะล่ะ ฉันว่าแล้ว เมื่อกี้เธอคงลืมสินะ”

ทำไม่เจอเขไปอีกแล้ว หนานเซียงหวันแอบถอนหายใจพลางกลอกตาไล่เขาอย่างไม่ยินดียินร้าย “ฉันขี้เกียจจะสนใจนายแล้ว”

---

¹อาหารที่ชาวฟูซุ่น มณฑลเหลียวหนิง คิดค้นขึ้นโดยดัดแปลงมาจากหมาล่าทั้ง รสชาติคล้ายกัน แต่จะต่างกันตรงที่หลังจากนำเครื่องต่างๆ ไปต้มแล้วจะสะเด็ดน้ำ ก่อนปรุงรสชาติด้วยเกลือ น้ำส้มสายชู น้ำตาล ถั่วลิสง พริก และน้ำมันงาต่างๆ ตามรสชาติที่ชอบ เป็นอาหารที่นิยมขายตามหน้าโรงเรียนของจีน

²มีที่มาจากมณฑลเฮย์หลงเจียง ลักษณะเป็นแผ่นแป้งทอด ใส่ไข่ ไส้กรอก และผักต่างๆ มีรสชาติคล้ายยำ

³เต้าหู้เหม็นเป็นอาหารที่สืบทอดมาอย่างยาวนานของจีน แต่ละท้องถิ่นมีวิธีการทำแตกต่างกัน ทำให้รสชาติแตกต่างกันไป โดยปกติแล้วจะมีกลิ่นเหม็น แต่พอกินเข้าไปแล้วมีรสชาติอร่อย

เพื่อหลบเสียงให้พ้นจากเขา หนานเซียงห้วนจึงเดินหนีไปซื้อโคล่าที่ร้านสะดวกซื้อข้างๆ เธอยืนอยู่ที่ชั้นบันไดหน้าร้าน คิดอยากจะดื่มสักอีกแต่ก็ไม่รู้ว่าเพราะอากาศเย็นเกินไป หรือวันนี้เธอเขียนหนังสือมากเกินไป หน้อย ไม่ว่าจะออกแรงเท่าไรก็เปิดฝาไม่ออกแม้แต่น้อย แต่เธอไม่หมดความพยายามแค่นั้น ยังคงออกแรงเปิดต่อจนใบหน้าบิดเบี้ยวดูไม่ได้ แม้กระทั่งง่ามนิ้วโป้งและนิ้วชี้ก็เจ็บไปหมด แต่ฝาขวดยังคงปิดแน่นอยู่เหมือนเดิม ไม่คลายออกเลยแม้แต่น้อย

“พรีด...” ไม่ไกลออกไป เสียงหัวเราะของหลินเซียวห้วนแว่วเข้ามา

หนานเซียงห้วนไม่อยากจะสนใจเขา เธอถือขวดโคล่าแล้วหันไปอีกด้านหนึ่ง พอได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาช้าๆ แคเห็นรูปร่างของคนคนนั้น หนานเซียงห้วนก็รู้สึกตกใจหันควัน ขนทั้งร่างปลิ้นลุกชูชัน เมื่อมองใบหน้าของคนคนนั้นอีกครั้งแล้วเธอก็แทบอยากจะหาที่ซ่อนตัวในทันใด

เป็นเงินซื้ออ้วนจริง ๆ ด้วย!

คู่แข่งคนสำคัญของเธอสมัยมัธยมปลาย

ตั้งแต่ที่ได้เข้าห้องคิง ทั้งสองคนต่างก็อยากเอาชนะกันอย่างไม่มียึดบัง ไม่มีใครยอมให้ใคร ไม่มีใครยอมรับอีกฝ่าย ไม่มีใครเห็นอีกฝ่ายดีกว่า ตอนนั้นเรื่องที่สนุกที่สุดของคนทั้งสองก็คือการที่ได้เห็นคะแนนของอีกฝ่ายตกลง หรือไม่ก็มีเรื่องน่าอายเกิดขึ้นกับอีกฝ่าย หากเงินซื้ออ้วนรู้ว่าในตอนนั้นเธอต้องมาอยู่ห้องบิวตี้ คงถูกอีกฝ่ายหัวเราะเยาะจนตายแน่

ความทรงจำที่เลวร้ายที่สุดที่เงินซื้ออ้วนฝากไว้กับเธอก็คือในคาบวิชาภาษาอังกฤษ ตอนนั้นคุณครูภาษาอังกฤษถามพวกเธอว่าเริ่มเรียนภาษาอังกฤษกันตั้งแต่อายุเท่าไร หนานเซียงห้วนตอบออกไปอย่างไม่ได้คิดอะไรว่าห้าขวบ หลังจากเงินซื้ออ้วนที่นั่งห่างออกไปไม่ไกลได้ยินเข้า เธอก็เบ้าปากอย่างไม่คิดจะปิดบัง สีหน้าฉายความรู้สึกดูถูกออกมา เพราะในห้องคิงนั้น ระดับคะแนนภาษาอังกฤษของหนานเซียงห้วนไม่นับว่าดีอะไรนัก ยิ่งทักษะการพูดถือว่าแย่แยะมาก ทำให้เมื่อได้ยินเธอพูดว่า “เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ห้าขวบ” แล้วก็อยากจะหัวเราะ

แต่จะว่าไปแล้ว ก็เป็นเพราะวาจา “ถากถาง” ของเงินซื้ออ้วนเช่นกัน

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

ที่ทำให้หนานเซียงหวันตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าเธอจะต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ดี หลังจากนั้นเธอไม่เพียงแต่ทำได้อย่างโดดเด่นในตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ยังได้เข้าร่วมแข่งขันได้วาทิภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยกวงหัวอีกด้วย ทักษะการพูดที่คล่องแคล่วทำให้เธอผ่านการสัมภาษณ์จนได้เข้าทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงอย่างสบาย ๆ

เมื่อคิดถึงตรงนี้แล้ว ในที่สุดหนานเซียงหวันก็รวบรวมสติได้ รู้สึกว่าตัวเองไม่ได้มีอะไรที่ด้อยไปกว่าอีกฝ่ายตรงไหน ไม่มีอะไรที่ต้องกลัวเลยสักนิด เธอเฝยหน้าขึ้นด้วยความสง่างามมาก เตரியมตัวรับวาทจากกลางของเงินชื้ออวั้น อีกหั้งยังบัญญัติกับตัวเองว่าจะไม่มีทางพ่ายแพ้ต่อหน้าอีกฝ่ายแต่ใครจะรู้ว่าสายตาของเงินชื้ออวั้นกลับมองผ่านเธอไปทันที รวากับมองต้นไม้ กำแพง หรือไม้กัถงขยแแค่เพียงเท่านั้น ใบหน้าขาวใสไม่มีความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ไม่เห็นแม้แต่ความรู้สึกใดในดวงตาสีดำสนิทคู่นั้น

ความรู้สึกแบบนี้ทำให้เธออยากที่จะรับได้จริง ๆ เหมือนเวลาที่ออกหมัดตไปเต็มเหนี่ยว แต่กลับต่อยถูกลมอย่างโรอย่างนั้น ความพยายามและความวาดหวังต่าง ๆ นานาพังทลายลงไปตามๆ กัน ความสูญเสีย ความผิดหวัง และความบ้าคั่งไร้กัถงที่ซึ่มลึกเข้าไปในชั้นกระดูกแพร่กระจายไปทั่ว

ในที่สุดหนานเซียงหวันก็ตระหนักได้ว่า ในฐานะที่เป็นเด็กห้องคิงคนหนึ่ง เงินชื้ออวั้นในตอนนีคงไม่รู้แม้กระทั่งว่าหนานเซียงหวันเป็นใครแน่นอนว่ายอมไม่เห็นเธออยู่ในสายตา ไซลี ในฐานะที่เป็นเด็กนักเรียนปลายแถวของห้องบิวย เธอไม่มีแม้กระทั่งคุณสมบัติอะไรที่จะทำให้เงินชื้ออวั้นหวาดกลัวได้

เงินชื้ออวั้นเรียนเต้นมาตั้งแต่เด็ก ๆ แม้หลังจากขึ้นชั้นมัธยมจะไม่ได้ฝึกฝนแล้ว แต่ยังมีพื้นฐานอยู่บ้าง ท่วงท่าการเดินของเธอจึงไม่ค่อยเหมือนกับคนอื่น ๆ ขนาดสะพายกระเป๋านักเรียนอยู่แห้ว แต่แผ่นหลังก็ยังคงตั้งตรง ไหล่ผึ่งผาย ลำคอเชิดขึ้น ท่าทางราวกับกลัวว่ามงกุฎจะตกลงมาจากหัว และเพราะลักษณะท่าทางของเธอโดดเด่นไม่เหมือนใคร ทำให้ในชั้นเรียนมีผู้ชายจำนวนไม่น้อยที่สนใจ กระทั่งได้ยินมาว่าผู้ชายต่างห้องเองก็ยั้งยื้อแย่งเพื่อที่จะได้ข้อมูลของเธอมานะ

คิดไม่ถึงว่าแค่เพียงเงินซื้อวินเดินผ่านหน้าหลินเซียวหฺร้นไปอย่างปกติธรรมดา แต่นั่นกลับดึงดูดความสนใจจากเขาได้ ทั้งๆ ที่เห็นว่าเงินซื้อวินไม่ได้ขายตามองใครตั้งแต่แรก ไม่แม้แต่จะมองเขาสักครั้งเสียด้วยซ้ำ แต่หลินเซียวหฺร้นก็ยังคงงงใจพุ่งเข้าไปขวางหน้าเธอไว้ “คนสวย อยากกินลูกชิ้นทอดหรือเปล่า”

หนานเซียงหฺวันเกือบจะหลุดหัวเราะแล้ว เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน แม้กระทั่งจีบสาวก็ยังจีบอย่างตรงๆ ที่อ้อๆ แบบนั้นเลย ผินะสิถึงจะสนใจนาย อีกรายนะ นายจีบใครไม่จีบ แต่กลับมาจีบเงินซื้อวินเนี่ยนะ รู้หรือเปล่าว่าเธอเป็นใคร เด็กหวัะทืออย่างเด็กห้องคิงนะเฝ่ฟู่กันจะตาย แล้วเธอจะสนใจเด็กห้องบ๊วยปลายแถวอย่างเขาหรือ

คิดเอาไว้ไม่มีผิด เงินซื้อวินมองเขาอย่างระแวงระวัง ก่อนพูดน้ำเสียงเย็นชาว่า “ขอโทษนะ แต่ฉันไม่รู้จักนาย”

หลินเซียวหฺร้นยกยิ้มมุมปากน้อยๆ พูดอย่างไม่ใส่ใจว่า “ค่อยๆ กันไปเดี๋ยวก็รู้จักกันเองละนะ พ่อฉันก็รู้จักแม่ฉันด้วยวิธีนี้เหมือนกัน”

เงินซื้อวินรีบเบนสายตาดูออกไปอย่างรวดเร็ว เอ่ยเตือนเขาอย่างเยียบเย็นว่า “นี่ ถ้านายยังไม่หยุด ฉันจะร้องให้คนช่วยแล้วนะ”

รอยยิ้มของหลินเซียวหฺร้นยิ่งกว้างมากกว่าเดิม เขายื่นมือออกไปจับปอยผมที่ตกลงบนบ่าของเธอ น้ำเสียงทุ้มต่ำราวกับน้ำที่ไหลเอื่อย “สาวน้อยหยิ่งจังเลยนะ”

หนานเซียงหฺวันทนดูต่อไปไม่ไหวแล้ว ถึงแม้เธอจะรู้สึกขัดหูขัดตา เงินซื้อวินอยู่ข้าง แต่กลับรังเกียจพฤติกรรมราวอันธพาลของหลินเซียวหฺร้นมากกว่า เธอเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว ก่อนตะโกนใส่หลินเซียวหฺร้นว่า “นายจะทำอะไรนะ ไม่เห็นหรือไม่ว่าคนเขาไม่สนใจนาย”

รอบด้านพลันเงียบเสียงลงในทันใด คนสองคนที่เดิมยืนนิ่งไม่แพ้กันต่างหันหน้ามามองเธอพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ถึงแม้หนานเซียงหฺวันจะความารู้สึกซ้ามากกว่านี้ แต่ก็ยังสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าบรรยากาศโดยรอบนั้นดูจะผิดปกติอยู่ข้าง และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่ชั่วพริบตาเงินซื้อวินก็หลุดหัวเราะ “พรี๊ด” ออกมา เธอชกที่ไหล่ของหลินเซียวหฺร้น

อย่าสบกวนการเรียนของฉุน

ก่อนต่อว่าต่อขานเขา “เป็นเพราะนายเลย เล่นเป็นอันธพาลอะไรกัน ทำคนเขา
เข้าใจผิดหมดแล้วนี่”

หลินเซียวห้วนถามกลับไปว่า “ใครใช้เธอแกล้งทำเป็นไม่เห็นฉันกันล่ะ”

สองคนพูดคุยกันไม่กี่คำก่อนหันหลังเดินจากไป ทิ้งไว้เพียง
หนานเซียงห้วนที่มีสีหน้าสับสน ไม่เข้าใจว่านี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ห่างออกไปไม่กี่ไกลนัก หลินเซียวห้วนหยิบลูกชิ้นปลาไม้หนึ่งส่งให้
เงินชื้ออวี่น เงินชื้ออวี่นไม่ได้รับไป แต่กลับกัดจากมือเขาคำหนึ่ง ดูเหมือน
ว่ายังคงร้อนอยู่บ้าง เธอจึงอ้าปากน้อยๆ ใช้มือพัดที่บริเวณปากจนทำให้
หลินเซียวห้วนต้องยี้ม ก่อนเป่าลูกชิ้นปลาที่เหลือให้เธอแต่โดยดี

หนานเซียงห้วนยืนมองอยู่จากทางด้านหลัง โดยที่ไม่รู้ตัว สายตา
ก็ตกกระทบลงบนกระเป๋านักเรียนของเงินชื้ออวี่น ที่กระเป๋านักเรียนของ
เธอเองก็ห้อยตุ๊กตากระรอกเอาไว้เช่นเดียวกัน ตุ๊กตาแกว่งไปทางซ้ายที่
ทางขวาที่ตามจังหวะการก้าวเดิน มีบางครั้งที่มีมันไปกระทบเข้ากับตุ๊กตา
กระรอกที่ห้อยอยู่บนกระเป๋านักเรียนของหลินเซียวห้วน

ในที่สุดหนานเซียงห้วนก็เข้าใจ เดิมสองคนนี้รู้จักกันอยู่ก่อนแล้ว แต่
คงว่างมากจนต้องสวมบทบาทแกล้งเป็นอันธพาลกับสาวน้อยไร้เดียงสา มีแต่
เธอที่กลับคิดเป็นจริงเป็นจังเสียได้ จึงดูเป็นตัวตลกของคนอื่นไปโดยปริยาย
เมื่อคิดได้แบบนี้แล้ว หนานเซียงห้วนก็เลือดขึ้นหน้าอย่างอดไม่อยู่ ออกแรง
ที่มีมือสุดท้ายลงฆวนตโตล่าเปิดออกดัง “พีบ” ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ของเหลว
สีน้ำตาลก็พุ่งพรวดออกมาจากฆวนตโตล่าด้วยความโกรธแค้น หกรตลงบนร่างของ
หนานเซียงห้วน

“อ้าย!” หนานเซียงห้วนร้องออกมาทันที

หลินเซียวห้วนหันกลับมามองเธอครั้งหนึ่ง ดวงตากระจ่างใส่พลัน
เปล่งประกายระยิบระยับออกมาเล็กน้อย

หนานเซียงห้วนพลันหน้าแดง “วาบ” เธอคิดว่าหลินเซียวห้วนจะต้อง
หัวเราะเยาะตัวเองอยู่แน่ๆ ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้อีก เธอมองเห็น
หลินเซียวห้วนชะงักฝีเท้าไปเล็กน้อย ราวกับว่าเขามีอะไรอยากจะทำ แต่
ก็ไม่มี เขาเพียงแต่นำความคิดที่วนเวียนอยู่ในใจแสดงออกผ่านทางสายตา

เป็นนัยๆ ก่อนจากไปท่ามกลางความมืดมิดในยามค่ำคืน

เมื่อกินของทอดจนหมดแล้ว หนานเซียงห้วนหั้นบั้นรถจักรยานกลับไปยังบ้านสมัยมัธยมปลายปี 2 ที่บอกว่า “สมัยมัธยมปลายปี 2” นั่นก็เพราะเป็นบ้านที่เธออยู่ชั่วคราว เธอย้ายเข้ามาอยู่ก่อนเปิดเรียนได้ไม่นาน และพอหลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วก็ย้ายออกไป บ้านของเธอเป็นแพลตฟอร์มงานเก่าๆ แห่งหนึ่ง ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นเพียงสายไฟเก่าๆ ขาดๆ และแผ่นประกาศโฆษณาที่ติดเต็มไปทั่ว ทางเดินภายในตึกเต็มไปด้วยสิ่งของมากมายวางกองเป็นแถว บนราวบันไดมีฝุ่นเกาะหนาเป็นชั้น เมื่อเทียบกับคอนโดมิเนียมระดับสูงที่อาศัยอยู่แล้วก็เทียบกันไม่ได้เลย

จะว่าไปแล้วก็แปลก ถึงแม้ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ที่นี้จะไม่นานนักแต่ภาพเกี่ยวกับ “บ้าน” ที่หนานเซียงห้วนหั้นมักจะฝันถึงส่วนใหญ่แล้วก็มักจะเป็นที่นี่ อาจเป็นเพราะที่นี่มีเรื่องราวที่ทำให้เธอรู้สึกฝังใจเกิดขึ้นมากเกินไปละมั้ง หนานเซียงห้วนหั้นอาศัยภาพในความทรงจำเดินขึ้นไปยังชั้นบน ก่อนหยิบกุญแจออกมาและลองเปิดประตูดู คาดไม่ถึงว่าเธอจะเดินมาถูกห้องจริงๆ คิดดูแล้วไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไร ขอแค่เพียงมันยังทิ้งร่องรอยไว้ในหัวใจก็ไม่มีทางที่จะลบเลือนหายไปได้ตลอดกาล

เมื่อหนานเซียงห้วนหั้นเข้าไปในห้องแล้วก็เห็นหนานเยว่หมินนั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่โซฟา เธอถอดรองเท้าออกพลงเอยขึ้นด้วยความประหลาดใจว่า “พ่อกลับมาได้อย่างไรคะ”

หนานเยว่หมินมองเธอ ก่อนถามด้วยความแปลกใจว่า “พ่อไม่ควรกลับมาหรือ”

หนานเซียงห้วนหั้นยิ้ม “หนูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น หนูคิดว่าพ่อจะหย่ากับแม่เสียอีก เพราะอย่างนั้นถึงได้แปลกใจอยู่บ้างยังไงคะ”

กวนซิวเหมยที่ตอนนั้นหันพักอยู่ในครัว เมื่อเธอได้ยินวาจาบาดหูอย่างคำว่า “หย่า” คำนี้ ก็รีบถือมีดหันผักฟุ้งตรงออกมา ซึ่ไปที่หนานเยว่หมินพร้อมตะโกนขึ้นเสียงดังว่า “อะไรนะ หย่าหรือ คุณจะหย่ากับฉันอย่างนั้นหรือ”

หนานเยว่หมินสะดุ้งทันที พุดตืดๆ ซัดๆ ว่า “ใครบอกว่าผมจะหย่า

ผมไม่ได้พูดว่าหย่าเลย เป็นลูกที่พูดส่งเดชทั้งนั้น”

หนานเยว่หมีนมองหนานเซียงหวัน หนานเซียงหวันที่รู้สึกผิดเอามากๆ จึงหลุดปากพูดออกไปอย่างไม่รู้ตัวว่า “พ่อไม่หย่าแล้วหรือ” เธอจำได้ว่าเมื่อตอนที่ตนเองขึ้นมัธยมปลายปี 2 ได้ไม่นานเท่าไร พ่อก็ไม่ค่อยกลับบ้านแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็รู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้องเมื่อถามมากเข้า แม่จึงบอกว่าพ่อกับแม่หย่ากัน และยังบอกว่าเป็นพ่อที่ “ทิ้ง” พวกเขาสองแม่ลูกไป

นี่ก็น่าแปลกเกินไปจริงๆ ถ้าพูดกันตามหลักแล้ว ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ พ่อกับแม่ต้องแยกกันอยู่แล้วสิ แต่พ่อกลับปรากฏตัวที่บ้านได้ อีกอย่างก็ไม่มีความคิดที่จะหย่ากันออกมาให้เห็นเลยแม้แต่น้อยจริงๆ แล้วนี่ยังไม่ถึงเวลา หรือโชคชะตาเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นกันแน่ เหมือนกับเธอที่อยู่ห้องคิง แต่กลับต้องตกไปอยู่ห้องบ๊วยแทนแบบนั้น

ไม่รอให้หนานเซียงหวันได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดให้กระจ่าง กวนชิวเหมยก็ทรุดตัวลงไปนั่งร้องไห้คร่ำครวญกับพื้น “คุณมีอะไรจะพูดไหม ลูกหรือจะโกหก ฉันทนลำบากกับคุณมานานมากขนาดนี้ แต่คุณกลับจะทิ้งฉันไปได้ยังไงกัน ฉันทำอะไรผิดไปหรือ...”

หนานเยว่หมีนที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งพูดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วขณะ มองหนานเซียงหวันที่ ก่อนมองกวนชิวเหมยที่ รู้สึกร้อนใจจนเย็นไม่ติดพื้น

ในฐานะที่เป็น “ตัวต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด” หนานเซียงหวันที่ก็อยากจะอธิบายเรื่องที่ตัวเอง “โกหก” เหมือนกัน แต่ถึงเธอจะพูดออกไปก็คงไม่มีใครเชื่อ จึงได้แต่ยิ้มเหี้ยๆ เอ่ยขอโทษพ่อไปอย่างนั้น ก่อนรีบหนีเข้าห้องนอนด้วยความรวดเร็ว

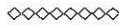
เพราะเรื่องนี้จึงทำให้กวนชิวเหมยไม่ทำกับข้าวแล้ว เธอหยิกหนานเยว่หมีนแล้วโวยวายไปตลอดทั้งคืน หนานเซียงหวันที่พอจะคาดเดาเรื่องที่พวกเขาทะเลาะกันได้ เพียงแต่โทษที่หนานเยว่หมีนนั้นมีความกล้าหน่อยนิดราวกับหนู ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำไม่สำเร็จ จมอยู่กับตำแหน่งเดิมมาครึ่งค่อนชีวิตก็ยังไม่เห็นหนทางที่จะก้าวหน้า ทำงานตามรูปแบบเดิมๆ ไม่รู้จักเปลี่ยนแปลง แต่งานกับเขาก็เหมือนกับจมกองเลือด ไม่ต่างอะไรกับการ

ทะเลาะครั้งนี้ที่นายวนในความทรงจำของเธอไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง เพราะ
 อย่างนั้นตอนที่พอกับแม่หย่ากัน นานานเซียงหวันจึงไม่ได้รู้สึกแปลกใจเลย
 แม่แต่น้อย แม่กระทั่งรู้สึกดีใจอยู่บ้างเสียด้วยซ้ำ เพราะในที่สุดชีวิตของเธอ
 ก็จะได้สงบสุขเสียที

นานานเซียงหวันนำผ้าห่มขึ้นมาคลุมศีรษะเหมือนเคย วันนี้เธอเจอ
 เรื่องมามากมายเกินไป เธอแค่อยากนอนหลับให้สนิทสักตื่นหนึ่ง หวังว่า
 พรุ่งนี้หลังจากตื่นขึ้นมาแล้วทุกอย่างจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม

ศรีอยุธยา

4

เรียงที่นิ่งตามลำดับคะแนน

01

โรงเรียนมัธยมดีซ่าน เป็นโรงเรียนมัธยมปลายที่ดีที่สุดของมณฑลนี้ ประตูดใหญ่ของโรงเรียนตกแต่งอย่างสวยงามหรูหรา เสาทรงกลมสองต้นสูงตระหง่านเสียดฟ้า เสิร์มด้วยป้ายที่สลักตัวอักษรคำว่า “โรงเรียนมัธยมดีซ่าน” ภายใต้แสงอาทิตย์สะท้อนแสงสีทองเป็นประกาย ด้านข้างประตูโรงเรียนมีกำแพงด้านหนึ่งที่ตั้งประกาศลำดับผลคะแนนการสอบประจำเดือนของนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีที่ 3 ไว้ หนึ่งเดือนจะเปลี่ยนครั้งหนึ่ง เป็นการเรียงระดับคะแนนของนักเรียนทั้งโรงเรียน เป็นทั้งฝันร้ายที่ทำให้นักเรียนทุกคนต่างพูดไม่ออก และก็เป็นแรงผลักดันที่ทำให้พวกเขาไม่ละทิ้งความพยายาม

หนานเซียงหัวนึ่งเพิ่งจะอยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่ 2 จึงยังไม่ถึงเวลาที่ชื่อของเธอจะปรากฏอยู่บนกำแพงนี้ แต่การประกาศผลคะแนนและการจัดอันดับก็ไม่ได้น้อยหน้าไปกว่ากันเลย เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนพัฒนาระดับคะแนนของตนให้ดีขึ้น ครูประจำชั้นจึงได้นำวิธีการของชั้นมัธยมปลายปีที่ 3 มาทำในห้อง ตั้งใจนำผลลำดับการสอบมาติดไว้ที่หน้าชั้นเรียน นอกจากเพื่อนในห้องแล้ว ครูที่เดินผ่านไปผ่านมาและนักเรียนห้องต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งผู้ปกครองก็สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

ตอนที่หนานเซียงห้วนมาถึงโรงเรียนนั้นก็มีเพื่อนในห้องจำนวนหนึ่ง มายื่นอกันอยู่หน้าไปจัดอันดับคะแนนแล้ว เธออดทนรอให้พวกเขาดูจนเสร็จก่อน ถึงได้เข้าไปดูชื่อตัวเองอย่างไม่รีบร้อน

ลิปอันดับแรก ไม่มีชื่อของตัวเอง

มุมมองของหนานเซียงห้วนเหยียดออกน้อยๆ ปลอดภัยตัวเองว่าไม่เป็นไร อย่างไรก็ตามเธอก็ห่างหายจากความรู้สึกสมัยมัธยมปลายมานานหลายปี เวลาเพียงไม่นานจะให้อบได้ที่หนึ่งเลยก็จะต้องเกินจริงไปหน่อย

ยี่ลิปอันดับแรก ไม่มีชื่อของตัวเอง

ในใจของหนานเซียงห้วนเริ่มไม่เป็นสุข อดไม่ได้ที่จะดูใหม่ตั้งแต่ต้นอีกครั้ง ทำแม้กระทั่งตั้งใจไล่สายตาดูซ้ำๆ เพราะกลัวว่าจะพลาดตรงไหนไปอืม ไม่มีจริง ๆ ด้วย

สามลิปอันดับแรก ก็ยังไม่มีชื่อตัวเอง

ในใจของหนานเซียงห้วนหนักอึ้งทันที รู้สึกเหมือนกับว่าเพิ่งจะผ่านพ้นเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว รู้สึกกังวลใจไม่หยุด เลือดทั้งร่างไหลมารวมกันที่อกหู ร่างก็เริ่มที่จะสั่นเล็กน้อยๆ

หนานเซียงห้วนจำต้องเลื่อนสายตาลงไปดูด้านล่างเรื่อยๆ เธอมีความรู้สึกย้อนแย้งในตัวเอง ทั้งอยากที่จะหาตำแหน่งวางสายตาให้เจอเร็วที่สุดเพื่อที่เธอจะได้ใจชื้นขึ้นบ้าง แต่ก็กลัวว่าจะรับผลที่ออกมาไม่ได้ จนเหลือแต่คำว่า “ใจ” แต่ไม่มีคำว่า “ชื้น” ให้เธอ

ตอนที่ชื่อของหลินเซียวห้วนปรากฏแก่สายตานั้น หนานเซียงห้วนก็นิ่งงันทันที ไม่คิดเลยว่าเด็กที่ไม่เอาไหนอย่างนั้นจะสอบได้อันดับที่ดีกว่าเธอ ชั่วครู่หนึ่ง เธอก็ไม่มีความกล้าที่จะดูผลคะแนนต่อไป ราวกับว่าจะสอบได้ก็เท่าไรก็ไม่มีผลอะไรกับเธอแล้ว

สุดท้ายแล้ว ในที่สุดหนานเซียงห้วนก็เจอชื่อของตัวเองในลิปอันดับท้ายของใบประกาศผลคะแนน

ห่างจากอันดับแรกของที่ไหลเพียงนิดเดียว...

หนานเซียงห้วนผินอึ้ง ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าเธอจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยกวงหัวได้หรือเปล่า เกรงว่าแม้กระทั่งการ “สอบเข้า

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

มหาวิทยาลัย” ก็ยังเป็นเรื่องที่ต้องคิดดูก่อน

นักเรียนต่างพากันทยอยเดินเข้ามาในห้องเรียน แต่ละคนล้วนมีท่าทางหนักใจ คนที่สอบได้คะแนนไม่ดีก็มีท่าทางเศร้าใจเป็นพิเศษ คนที่สอบได้คะแนนดีก็อยากได้ลำดับที่ดีกว่าเดิม แต่ที่น่าแปลกก็คือ จนกระทั่งคาบทบทวนบทเรียนด้วยตนเองตอนเช้าจบลงแล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครเห็นเงาของหลินเซียวหวัน นานานเซียงหวันอดที่จะนึกก่อนแคะเขาในใจไม่ได้ เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน แม้กระทั่งความตรงต่อเวลาก็ยังไม่มีเลยด้วยซ้ำ

“หลินเซียวหวันมาสายอย่างนี้ตลอดเลยหรือ” นานานเซียงหวันถามเพื่อนร่วมโต๊ะ

เพื่อนร่วมโต๊ะหันมามองเธออย่างแปลกใจ “เธอลืมไปแล้วหรือว่าเขาเป็นนักกีฬาโรงเรียน ตอนเช้าเขาต้องไปซ้อมกีฬา”

“หา” นานานเซียงหวันตตะลึงยกใหญ่ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าคะแนนของเธอยังสู้นักกีฬาโรงเรียนไม่ได้เลยหรือ

หลังจากนั้นไม่นานนัก หลินเซียวหวันก็เดินเข้ามาในห้อง เขาไม่ได้ใส่ชุดนักเรียน แต่กลับใส่เสื้อแจ็กเก็ตกีฬาสีเทาอ่อน สะพายกระเป๋า นักเรียนไว้บนไหล่ข้างขวาข้างเดียว ก็มลงเล็กน้อยเพื่อมองใบประกาศคะแนนที่ติดอยู่หน้าประตูห้องอย่างละเอียด ก่อนที่จู่ๆ เขาจะหัวเราะดัง “ฟรีด” นานานเซียงหวันอดที่จะบ่นปากออกมาไม่ได้ เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน แม้แต่เพื่อนคนที่สอบได้คะแนนดีกว่าที่ตัวเองหวังไว้ยังรู้จักรักษาน้ำใจคนอื่น เก็บความดีใจเอาไว้ในใจเงียบๆ ไม่เหมือนเขาที่ผลสอบออกมาแบบนั้นแล้วยังมีหน้ามายิ้มระรื่นอีก ไม่มีความรู้สึกละอายใจแม้แต่น้อย

ขณะที่นานานเซียงหวันส่ายหน้าทอดถอนใจอยู่นั่นเอง หลินเซียวหวันก็ปลี่ยนหันหน้ากลับมาพอดี เขาเดินตรงไปยังที่นั่ง พลางพูดกับนานานเซียงหวันว่า “นี่ เธอก็เอาแต่พูดทุกวันๆ ไม่ใช่หรือว่าตัวเองควรได้ไปอยู่ห้องดีง แล้วทำไมผลสอบยังสู้ฉันไม่ได้เลยละ ฮ่าๆ...”

นานานเซียงหวันอึ้งไปอย่างเห็นได้ชัด ผ่านไปสักพักถึงได้สติกลับมาที่แท้เขาไม่ได้หัวเราะเพราะคะแนนของตัวเองดี แต่หัวเราะที่คะแนนของเธอแย่ นานานเซียงหวันพยายามกดเก็บความโกรธที่ปะทุขึ้นในใจ พูดอย่าง

ไม่รีบร้อนว่า “การสอบแค่ครั้งเดียวจะไปวัดอะไรได้ นายรอดดูครั้งหน้าเถอะ!” ความจริงแล้ว หนานเซียงห้วนก็ไม่ได้ร้อนใจอะไรมากนัก เธอห่างหายจากความรู้อันมีขมขื่นมานานขนาดนั้น สอบได้คะแนนขนาดนี้ก็ถือว่าไม่แยءแล้ว ถ้าให้เวลาเธอก็อีกสักหน่อย การกลับไปเรียนห้องคิงนั้นก็ถือเป็นเรื่องง่าย ๆ

ช่วงเวลาใกล้จะเข้าเรียน คุณครูประจำชั้นก็เดินเข้ามาประกาศเรื่องสำคัญให้นักเรียนในห้องได้ฟัง เขาารู้สึกว่าการเอาผลคะแนนออกมาตีตัววันนั้นยังเป็นการ “กระตุ้น” ไม่พอ จึงคิดจะจัดที่นั่งใหม่ตามลำดับคะแนน ให้เด็กนักเรียนที่ได้คะแนนดี ๆ นั่งข้างหน้า ส่วนคนที่ได้คะแนนแย่นั่งข้างหลัง เมื่อนักเรียนในห้องได้ยินอย่างนั้นต่างก็พากันร้อง “หา” ออกมาตาม ๆ กัน เพียงไม่นานก็เริ่มมีเสียงซุบซิบ มีบางคนไม่พอใจกับการย้ายที่ บางคนก็ไม่อยากแยกจากเพื่อนร่วมโต๊ะ หนานเซียงห้วนเองก็ถอนหายใจหนัก ๆ นวดขมับอย่างหมดแรง

ให้ตายเถอะ ครั้งนี้เธอต้องตกไปอยู่ปลายแถวของนักเรียนปลายแถวอีกที

ไม่นานเพื่อนๆ ในห้องก็ย้ายที่นั่งกันใหม่ตามคำสั่งของคุณครูประจำชั้น หนานเซียงห้วนนั่งอยู่แถวรองสุดท้าย ด้านหลังของเธอเป็นนักเรียนชายสองคน นับได้ว่าเป็นนักเล่นเกมส์ตัวยง ของที่ย้ายมานอกจากหนังสือแล้วก็ยังมีพวกหมากรูกกับกระดานหมากรูกหลากหลายรูปแบบ ส่วนเพื่อนร่วมโต๊ะของเธอเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความสวยความงาม บนโต๊ะมีกระจกวางไว้ในกล่องดินสอก็เต็มไปด้วยดินสอเขียนคิ้ว ดินสอเขียนขอบตา ที่ปิดขนตา ในกระเป๋าก็มีลิปสติก ในหนังสือก็มีเทปติดตาสองชั้นสอดเอาไว้เผื่อ ๆ ก็มีก๊ีบหนึบผมไพล่ออกมา

สำหรับเรื่องพวกนี้ หนานเซียงห้วนก็คาดเดาได้อยู่แล้ว เธอจึงไม่ได้เก็บเอามาสใส่ใจอะไรนัก แต่เรื่องที่เธอไม่อยากจะเชื่อมากที่สุดก็คือ หลินเซียวห้วนที่เธออยากจะหลบเขาไปให้ไกลกลับมานั่งอยู่ตรงหน้าเธอพอดี

หลินเซียวห้วนน่าจะเพิ่งอาบน้ำมา เมื่อเขานั่งลงบนที่นั่งด้านหน้าเธอแล้วก็พลันมีกลิ่นหอมของสบู่อาบน้ำลอยโชยมาตามอากาศ หนานเซียงห้วน

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

บันทึมห่าเบา ๆ ว่า “เป็นผู้ชายแท้ ๆ ต้องทำให้ตัวหอมฟุ้งขนาดนี้ด้วยหรือ”

หลินเซียวหฺร้นเมื่อได้ยินก็หันมาตะคอกใส่เธอว่า “ยุ่งอะไรด้วย”

เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน คำพูดคำจาเหมือนมะนาวไม่มีน้ำ เออะอะก็ตะคอก ช่างเถอะ อย่างไรก็ตามเรื่องเรียนก็สำคัญกว่า เธอจะได้ไม่โง่งง เหมือนเด็กไม่เอาไหนพวกนี้

ตลอดทั้งวันครูไม่ได้สอนบทเรียนใหม่เลย แต่อธิบายข้อสอบกลางภาคแทน

ในคาบเรียนวิชาชีววิทยา เมื่อครูอธิบายข้อสอบปรนัยเสร็จเรียบร้อย แล้วก็พลิกกระดาษไปอีกหน้าหนึ่ง ทันใดนั้น ในห้องเรียนก็มีเสียงพลิกกระดาษข้อสอบดัง “ฟื๊ฟฟื๊ฟ” ครูเพียงมองข้อสอบอ้วนน้อยเล็กน้อย ก่อนวางข้อสอบลง แล้วมองพวกเด็กนักเรียนในห้องด้วยความเอือมระอาอยู่บ้าง “ข้อสอบอ้วนน้อยข้อแรกง่ายมาก ทั้งๆที่อยู่ในหนังสือเรียนแท้ๆ ฉันละแปลกใจจริง ๆ ว่าข้อสอบที่ง่ายขนาดนี้ยังมีคนตอบผิดอีก โจทย์บอกว่าให้เขียนชื่อเรียก DNA เป็นภาษาจีน แต่ก็ยังมีนักเรียนเขียนมาว่า ‘ดีเอ็นเอ’” คุณครูพูดไปพลางหันหลังกลับไปที่แท่นบรรยาย เขียนคำว่า “ดีเอ็นเอ” ลงบนกระดานดำ ทำให้นักเรียนทั้งห้องระเบิดหัวเราะกันยกใหญ่

เมื่อเธอเขียนคำถามคำนั้นเสร็จก็ปาซอล์กลงบนแท่นบรรยายทันที บัดมือที่เบือนน้อยๆ “เป็นใคร ฉันจะไม่เอ่ยชื่อ ฉันพูดถึงใคร เจ้าตัวน่าจะรู้แก็ใจดี”

ตอนนั้นเอง จู ๆ หลินเซียวหฺร้นก็พูดว่า “หนานเซียงหฺวัน ได้ยินไหม ครูเขาหมายถึงเธอล่ะ”

“ฮ่า ๆ ๆ...” เพื่อนนักเรียนที่เพิ่งจะหยุดหัวเราะก็พลันระเบิดหัวเราะอีกครั้ง อีกทั้งยังมีพวกสอดรู้สอดเห็นมองมาทางหนานเซียงหฺวันอีก

“...”

หนานเซียงหฺวันสบตาในใจอยู่สองสามประโยค ก่อนกัดฟันถาม หลินเซียวหฺร้นออกไปอย่างไม่พอใจว่า “นายรู้ได้ยังไงว่าเป็นฉัน”

หลินเซียวหฺร้นเอ่ยอย่างหน้าชื่นตาบานว่า “ก็ฉันเห็นตอนสอบ”

“นี่นายแอบโกงข้อสอบหรือ” หนานเซียงหฺวันถาม

“อย่าพูดมั่ว ๆ นะ!” หลินเซียวหรงยื่นสองนิ้วออกมาราวกับเป็นตาของตัวเอง “ใครใช้ให้ฉันสายตาดีล่ะ แค่มองนิดเดียวก็เห็นแล้ว”

“เหอะ...”

หนานเซียงหวันถึงได้รู้ว่าหลินเซียวหรงไม่เพียงแต่สายตาดีเท่านั้น แต่รูปร่างของเขาเองก็ยิ่งสูงยาว นั่งอยู่หน้าเธอก็เหมือนกับเป็นภูเขากุญแจอม ๆ บดบังสายตาของเธอไปเสียหมด

ตอนที่คุณครูจะอธิบายข้อใหญ่ด้านหลังนั้น เธอจำเป็นต้องวาดภาพลงไปบนกระดานดำ และเพราะหลินเซียวหรงตัวสูงขยาว ทำให้พื้นที่ด้านล่างโต๊ะเรียนคับแคบไปบ้าง เขาจึงเคยชินที่จะเอนตัวพิงไปกับพนักพิงด้านหลังให้มากที่สุด เพื่อที่จะได้วางขาข้างหนึ่งพาดลงบนขาอีกข้างได้

แต่นี้กลับทำให้หนานเซียงหวันต้องลำบาก เพื่อที่จะสามารถมองเห็นกระดานดำ เธอจึงต้องทำทุกวิถีทาง พยายามขยับตัวไปทางด้านทางเดิน แต่ใครจะรู้ว่าราวกับหลินเซียวหรงเป็นโรคกระดูกเสื่อมเสียอย่างนั้น เขาก็เอนตัวไปทางซ้ายด้วยเหมือนกัน องศาไม่มากนัก แต่ก็พอที่จะบดบังสายตาของเธอได้มิดชิดพอดีพอดี หนานเซียงหวันจึงทำได้แค่เพียงโยกตัวกลับมา เมื่อเธอเพิ่งจะมองเห็นกระดานได้ไม่เท่าไร แต่ช่วงเวลาที่ยกหน้าจดลงบนสมุด นางลิ้นจี่ก็พลันทาบทับลงมาอีกครั้ง เมื่อเธองงหน้าขึ้นดูก็เห็นว่าถูกหลินเซียวหรงบังมิดอย่างที่คิดเอาไว้

หนานเซียงหวันเริ่มทนต่อไปไม่ไหวแล้ว เธอใช้ปากกากลึ้มเข้าที่แผ่นหลังของหลินเซียวหรงแรง ๆ ดำหนืออย่างอารมณ์เสียว่า “นายเลิกบังฉันสักทีได้ไหม”

หลินเซียวหรงไม่สะทกสะท้าน “ฉันบังเธอแล้วทำไม เธอ‘ฟัง’ครูอยู่ไม่ใช่หรอไง ก็ไม่ได้ใช้‘ตา’เสียหน่อย”

หนานเซียงหวันลอบกำหมัดแน่น “ฝากไว้ก่อนเถอะ! ครั้งหน้าฉันต้องสอบได้ที่ดีกว่านายแน่” พอถึงตอนนั้น เธอจะนั่งอยู่ข้างหน้าเขา แล้วดูซิว่าเขาจะยังบังเธอได้อีกไหม

หลินเซียวหรงขำ “พรี๊ด” ออกมา พูดอย่างไม่มีสำนึกว่า “ได้ที่ดีกว่าฉันแล้วจะทำไม ยิ่งเงเธอก็บังฉันไม่ได้หรอก ฮ่า ๆ ๆ...”

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

“นาย!” นานเซียงหวันโกรธจนจะตายอยู่แล้ว แต่ออดที่จะยอมรับไม่ได้ว่าที่เขาพูดก็มีเหตุผลอยู่จริง ๆ

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ในห้องพลันเงียบเสียงลง ครูที่เดิมอธิบายข้อสอบอยู่ที่พลันหยุดสอน แต่ละคนพากันเงยหน้าขึ้นมาอย่างแปลกใจ หันมองไปรอบด้าน นานเซียงหวันเองก็รู้สึกแปลก ๆ เช่นเดียวกัน แต่สายตาของเธอนอกจากหลินเซียวหวันที่เปลี่ยนมาใส่ชุดนักเรียนสีดำแล้ว เธอก็มองอะไรไม่เห็นอีก

“เกิดอะไรขึ้น” ครูโยนกระดาษข้อสอบไว้บนแท่นบรรยาย สองมือกอดอก ในน้ำเสียงแฝงด้วยความไม่พอใจ ใบหน้ายิ่งดูหะมึนขึ้นหลายส่วน “นานเซียงหวัน เธอยังจะคุยในห้องอีกหรือ ห้องเรียนเรามีคนหกสิบคน เธอทำให้ทุกคนเสียเวลาไปคนละหนึ่งนาที ก็เท่ากับทั้งห้องเสียเวลาไปหกสิบนาที”

นานเซียงหวันรู้สึกไม่ยุติธรรมเลย เธอจึงลุกขึ้นยืน ซึ่งไปทางหลินเซียวหวันแล้วพูดว่า “คุณครูคะ ไม่ใช่หนูนะคะ เป็น...”

คุณครูรีบขัดเธอขึ้นในทันใด “เธอยังจะเถียงอีกหรือ ฉันเห็นอยู่ กับตาว่าเธอชวนหลินเซียวหวันคุยซัด ๆ”

“อ้ออ...” เมื่อคำพูดฟังจะจบลง หิ้งห้องก็ส่งเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน อีกทั้งยังมีบางคนที่เป็นปากด้วยความสนุกสนาน

“หนู...” นานเซียงหวันที่น้ำท่วมปากทั้งรู้สึกโกรธทั้งร้อนใจ เธอมองไปทางหลินเซียวหวัน แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเธอไม่มีท่าทีที่จะอธิบายอะไรเลยแม้แต่น้อย กลับกัน ยังเงยหน้าขึ้นมาอย่างพอกพอกใจ รวากับว่าเพิ่งผ่านเรื่องที่น่ายอกย่องมาอย่างไรอย่างนั้น

นานเซียงหวันคิดอยากจะพูดบางอย่าง แต่พอเห็นสายตาไม่คิดจะใส่ใจของครูแล้ว เธอก็เลือกที่จะไม่พูดดีกว่า พูดมากไปแล้วจะมีประโยชน์อะไร ตอนนี้จะแนนของเธอไม่ดี ผลสอบอยู่ในลำดับท้าย ๆ ในสายตาของครู เธอก็เป็นเหมือนกับหนูสกปรกที่ตกลงไปในหม้อน้ำแกง¹ การที่บอกว่า

¹ หมายถึง ตัวถ่วง ตรงกับสำนวนไทยที่ว่า ปลาเฝ้าตัวเดียวเหม็นทั้งข้อง

เธอไม่เคารพกฎของห้องเรียนก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลแล้ว

ครูลิ่งซิ่นหันหน้าท้าว “หนานเซียงหวัน! เธอไปยืนเรียนที่หลังห้องไป”

“ยืนก็ยืนสิ ฉันก็อยากจะไปอยู่แล้ว!” หนานเซียงหวันบ่นพึมพำในใจคนเดียว

ในใจของเธอรู้สึกโกรธจึงลุกขึ้นยืนทันที จนทำให้โต๊ะเก้าอี้เรียนมีเสียงดังตึงตึงขึ้น หนานเซียงหวันถือกระดาษข้อสอบไปยืนที่ด้านหลัง เมื่อไม่มีหลินเซียวหวันมาคอยบังอีก เธอก็ฟังคุณครูอธิบายข้อสอบไปด้วยความราบรื่น ช่วงเวลาที่ก้มหน้าลงจดนั้น เธอก็เหลือบสายตาไปมองหลินเซียวหวันอย่างไม่ตั้งใจ และเธอก็แทบจะโกรธตายไปเสียจริงๆ หลินเซียวหวันในตอนนั้นก็กลับโยนกระดาษข้อสอบทิ้ง ส่วนตัวเองก็นอนพุบลงไปกับโต๊ะ นอนตอนไหนไม่นอน แต่พอเธอมายืนหลังห้อง เขากลับนอนลงเนี่ยนะ

หนานเซียงหวันก่นด่าอยู่ในใจ เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน ไม่รู้จักวิธีการเรียนเอาเสียเลย ฟังครูอธิบายข้อสอบนะได้ผลกว่าอ่านเองเป็นสิบๆ เท่า โดยเฉพาะสำหรับการเรียนการสอนที่ใช้ผลสอบเป็นเกณฑ์ การวัด การฟังครูอธิบายข้อสอบไม่เพียงแต่เป็นการทบทวนความรู้ที่ได้รับมา และเสริมความเข้าใจ แต่ยังเป็นการทบทวนความจำให้ดียิ่งขึ้นอีก

เมื่อเวลาผ่านไป หนานเซียงหวันก็พบปัญหาใหม่อีก เธอที่ยืนอยู่ด้านหลัง ถึงแม้จะไม่มีหลินเซียวหวันคอยขวางหูขวางตา แต่คนที่นั่งแถวสุดท้ายก็เอาแต่พูดคุยกระซิบกระซาบกัน เสียงกันไปมาจนเธอไม่ได้ยินว่าครูพูดอะไร เธอจึงอดที่จะเอ่ยเตือนไม่ได้ว่า “นี่ พวกนายเล่นหมากรุกกันเบาๆ หน่อยได้ไหม เสียงกันจนหลินเซียวหวันหลับไปแล้วเนี่ย”

เพิ่งจะพูดจบ หลินเซียวหวันที่เดิมพุบหน้าลงนอนหลับอยู่นั้น ลู่ๆ ก็ลุกขึ้นนั่งทันที หันหลังมาตะโกนเสียงดังว่า “หนานเซียงหวัน! เธอเรียกฉันทำไม”

หนานเซียงหวันรู้สึกจับตันจนปลายไม่ถูก “ใครเรียกนาย!”

“ปัง!” ทันใดนั้นเอง ในห้องเรียนก็มีเสียงตบโต๊ะดังขึ้น ครูที่หันต่อไปไม่ไหวยกมือชี้มาที่หนานเซียงหวัน “เธอยืนหลังห้องแล้วยังไม่สำนึกใช้ไหม

อย่ารบกวนการเรียนของฉัน

เลิกเรียนแล้วไปหาฉันที่ห้องพักรู้ด้วย!”

จบกัน หนานเซียงหวันหลับตาลงอย่างสิ้นหวัง

ตัวอย่าง

เรียงที่นิ่งตามลำดับคะแนน

หลังเลิกเรียน ครูวิชาชีววิทยาก็โกรธจนพาหนานเซียงหวันไปหาครูประจำชั้นของห้องบ๊วยเพื่อรายงานความประพฤติ บอกว่าเขาไม่เคารพกฎในห้องเรียน ตัวเองไม่ตั้งใจเรียนไม่เท่าไร แต่ยังชวนคนอื่นคุยด้วย ทั้งๆที่ให้ไปยืนหลังห้องแล้ว แต่ก็ยังโหวกเหวกโวยวาย ไม่เห็นครูผู้สอนอยู่ในสายตาเลยสักนิด จงใจที่จะต่อต้าน

ครูประจำชั้นของห้องบ๊วยเป็นครูที่เพิ่งเข้ามาใหม่ เขาเพิ่งเป็นครูได้ไม่นาน ไม่ว่าเรื่องอะไรก็เก็บเอามาใส่ใจทั้งหมด ปฏิบัติตัวต่อครูอาวุโสด้วยความเคารพนอบน้อม เขาจึงอบรมสั่งสอนหนานเซียงหวันต่อหน้าครูวิชาชีววิทยาไปหนึ่งยก และสั่งให้เธอเขียนหนังสือทบทวนความผิดพลาดไว้ในห้องเรียนเพื่อเป็นการทำโทษ นี่ถึงทำให้ครูวิชาชีววิทยาคลายความโกรธลงได้

เมื่อส่งครูวิชาชีววิทยาจากไปแล้ว ครูประจำชั้นก็รีบเปลี่ยนสีหน้าทันที หันมาถามหนานเซียงหวันด้วยความประหลาดใจว่า “เธอยังตั้งใจเรื่องกำหนดคะแนนตอนแบ่งห้องผิดอยู่ใช่ไหม”

หนานเซียงหวันซังกไป ไม่เข้าใจว่าทำไมคนที่เป็นครูพวกนี้ถึงได้ชอบ “ตัดสิน” นักเรียนของตัวเองนัก ครูวิชาชีววิทยาคิดว่าเธอไม่ลงรอยกับตัวเอง

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

ครูประจำชั้นคิดว่าเธอไม่พอใจ มีเพียงแต่สวรรค์เท่านั้นที่คงจะรู้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้มันเป็นเพราะเจ้าคนเลวหลินเซียวหฺวันทั้งนั้น

หนานเซียงหฺวันถอนหายใจ ด้วยคะแนนสอบของเธอในตอนนี้อะไร เธอยังจะกล้าคิดเรื่องคำนวณคะแนนผิดอะไรได้อีก เธอก้มหน้าลง พูดยิ้มงำว่า “เปล่าค่ะ ตอนนั้นหนูแค่คิดว่าจะทำยังไงถึงจะสอบเข้า...” พุดมาถึงตรงนี้ก็อดที่จะชะงักไปไม่ได้ กลืนคำว่า “มหาวิทยาลัยกวงหัว” ลงไป แล้วเปลี่ยนคำพูดเป็น “สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้”

เมื่อได้ยินเธอพูดอย่างนี้แล้ว ครูประจำชั้นก็เผยยิ้ม เกาหัวตัวเองด้วยความเคยชิน พูดยิ้มก้ำกึ่งใจหนานเซียงหฺวันว่า “นี่ก็ถูกแล้ว เทอมแรกของมัธยมปลายปี 2 ก็เป็นเวลาที่สำคัญมากที่สุดของช่วงมัธยมปลาย ไม่ว่าคะแนนก่อนหน้าจะเป็นยังไง แต่นี่ก็เป็นการเริ่มต้นใหม่ ในเมื่อเป็นการเริ่มต้นใหม่ ก็จะไม่มีความจำเป็นอะไรอีก...”

ครูประจำชั้นพูดยิ้มก้ำกึ่งใจอยู่นาน หนานเซียงหฺวันก็ได้แต่ฟังอย่าง “อือ ๆ ออ ๆ” เมื่อเรื่องจบแล้ว เธอก็หยิบปากกากับกระดาษ หันหลังกลับไปเขียนหนังสือทบทวนความผิดกับกำแพง

หนานเซียงหฺวันเพิ่งจะเขียนคำว่า “หนังสือทบทวนความผิด” ลงไปก็เขียนต่อไปไม่ได้อีก น่าขัน เธอที่เป็นนักเรียนหัวกะทิของเด็กห้องคิงอีกที จะเคยเขียนของพรรคนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน แต่หากเขียนไม่เสร็จก็ไม่สามารรถกลับไปได้ เธอต้องเค้นสมองออกมาถึงจะสามารถเขียนส่วนหน้าที่ตัวเองคิดว่าไม่เลวออกมาได้ แต่หลังจากนั้นก็หยุดลง ใช้ปากกาเกาหัว พลังคิดประโยคที่จะเขียนต่อไป

ในห้องพักครูมีคนมากมาย มีทั้งคนที่มาส่งการบ้าน บางคนก็มาเอาอุปกรณ์การสอน อีกทั้งยังมีคนที่มาเพื่อลาหยุด มีบางคนที่ชนเข้ากับหนานเซียงหฺวันอย่างไม่ตั้งใจจนกระทบกับมือซ้ายของเธอ หนังสือทบทวนความผิดจึงหล่นลงบนพื้น และถูกเท้าข้างหนึ่งเหยียบเข้าพอดี

คนคนนั้นชะงักก็ทำทันที ก่อนก้มลงเก็บกระดาษที่อยู่ใต้เท้าขึ้นมา ตัวหนังสือขนาดใหญ่ที่เขียนว่า “หนังสือทบทวนความผิด” นั้นปล้นปรากฏแก่สายตาของเขา

ทั้งสองคนต่างกระอักกระอ่วนอยู่พักหนึ่ง นานเชียงห้วนเองก็หน้าแดงแล้วเช่นกัน เธอกระทั่งไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมามองเขา เป็นคนคนนั้นที่ได้สติก่อน เขาส่งกระดาษเรียงความทบทวนตนเองให้นานเชียงห้วน น้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ ไม่แฝงความรู้สึกใดเลยแม้แต่น้อย รวากับไม่รู้ว่ “หนังสือทบทวนความผิด” หมายถึงอะไรอย่างไรราย่างนั้น “ของเธอ”

“ขอบคุณ” นานเชียงห้วนพูดขอบคุณซ้ำ ๆ และเงยหน้าขึ้นมอมหน้าของคนคนนั้น แต่กลับต้องตกตะลึงจนพูดไม่ออก

เขาเียง!

ในเวลาเดียวกัน คนคนนั้นก็พลันเผยยิ้มทันที แต่กลับไม่ได้ยิ้มให้ นานเชียงห้วน แต่เป็นครุประจักษ์ขึ้นของห้องคิง ครุประจักษ์ขึ้นของห้องคิง ทักทายเขาอย่างเป็นกันเอง “หลิววีไป เกียรติบัตรของเธอมาแล้วนะ ได้ที่หนึ่งของการแข่งขันฟิสิกส์แบบนี้ ตอนสอบเข้าก็เอาไปเป็นคะแนนเพิ่มได้” ห้องพักรูที่เดิมมีแต่ความวุ่นวายกลับเงียบสงบลงในชั่วพริบตา แต่ละคนต่างมองผู้ชายคนที่ “ตอนสอบเข้าก็เอาไปเป็นคะแนนเพิ่มได้” รวากับว่า ถ้ามองเพิ่มอีกหน่อยก็จะได้คะแนนเพิ่มอย่างไรอย่างนั้น

มีเพียงนานเชียงห้วนที่ก้มหน้าลงงุด ๆ ปีตรอยเท้าที่อยู่บน “หนังสือทบทวนความผิด” ออก ก่อนถอยเข้ามามไปอย่างเงียบ ๆ คิดไม่ถึงเลยว่า เธอจะได้มาพบกับหลิววีไปในสถานการณ์แบบนี้...เขามารับเกียรติบัตร แต่เธอกลับถูกลงโทษในห้องพักรู

นานเชียงห้วนถอนหายใจเบา ๆ ตอนที่หันหน้ากลับไปก็เห็นเงาร่างที่คุ้นเคยของคนคนหนึ่ง หลินเซียวหรั้นยืนอยู่หน้าประตูห้องพักรู มองเข้ามาข้างในอย่างมึนงง ไม่รู้ว่าเขายืนอยู่ตรงนั้นมานานเท่าไรแล้ว รูปร่างของเขาสูงมาก ที่ทางเดินนั้นไม่มีไฟ มีเพียงแสงไฟเล็กน้อยจากห้องพักรูที่ตกกระทบลงบนร่างของเขา ทำให้คนมองเห็นสีหน้าของเขาไม่ชัดเจน

นานเชียงห้วนเลิกคิ้วขึ้น “นายมาได้ยังไง”

“ฉันมีคำถามจะมาถามครู” หลินเซียวหรั้นตอบกลับมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“นายเนียนะ” นานเชียงห้วนอยากจะทำออกมาเสียเหลือเกิน เด็ก

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

ไม่เอาไหนคนหนึ่งมีคำถามที่อยากจะถามคุณครูด้วยเหรอ พุดตามจริงแล้ว ตัวเขาเองนั่นแหละที่เป็นปัญหาใหญ่ในโลกใบนี้ หนานเซียงหวันมองประมึนเขาคูรุษหนึ่งก่อนหัวเราะเบา ๆ อย่างไม่เกรงใจ “ขนาดคระดาศกับปากกา นายยังไม่ได้อามาเลย แล้วจะมาถามอะไร”

“เรื่องของเธอหรือไง” หลินเซียวหวันพุดจบก็หันหลังจากไปทันที

แต่หนานเซียงหวันเรียกเขาเอาไว้ก่อน “นายมีคำถามอยากจะถามไม่ใช่ว่าเธอ จะไปไหนเสียละ”

หลินเซียวหวันไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมา น้ำเสียงเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ “ไม่อยากจะถามแล้ว”

“เปลกคน”

หนานเซียงหวันเขียนหนังสือทบทวนความผิดเสร็จแล้วก็ส่งให้ครูประจำชั้นดู ก่อนนำมันไปติดไว้ที่หลังห้องด้วยความนอบน้อม แล้วกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง

ในความคิดของหนานเซียงหวัน ไม่มีวิธีไหนจะได้ผลมากไปกว่าการตั้งใจฟังครูอธิบายข้อสอบอีกแล้ว เมื่อผ่านการเรียนไปหนึ่งวัน เธอไม่เพียงแต่จะฟื้นคืนความรู้ส่วนใหญ่มาได้ แต่ยังสามารถพบจุดอ่อนของตัวเองผ่านทางข้อสอบได้อีก ทำให้เวลาที่เหลือเธอก็ยังมีทิศทางในการเรียนมากยิ่งขึ้น

ตอนเย็นหลังเลิกเรียน เพื่อนในห้องต่างแยกย้ายกันกับของเตรียมตัว จะกลับบ้าน แต่หนานเซียงหวันยังคงวนอยู่กับโจทย์ที่ยังแก้ไม่ได้ ขณะที่ยกกระเป๋าสะพายขึ้น เธอก็ยังมีท่าทางครุ่นคิดอยู่เหมือนเดิม คิดคำนวณแก้โจทย์อยู่ในใจ ใครจะรู้ว่ายังไม่ทันก้าวขาออกจากห้องก็ถูกใครคนหนึ่งเรียกเอาไว้ก่อน

หัวหน้ากลุ่มที่เพิ่งจะหยิบไม้กวาดขึ้นมานั้นตะโกนเสียงดังมาทางหนานเซียงหวันทันที “เธอจะไปไหนนะ พวกเราายังต้องทำความสะอาดอีกนะ”

“ทำความสะอาดเหรอ” หนานเซียงหวันมึนงง ขมวดคิ้วก่อนถามกลับว่า “ไม่ใช่ว่ามีแม่บ้านดูแลหรือหรือ”

“เปาเจี๋ย¹เหรอ” หัวหน้ากลุ่มก็มึนงงเหมือนกัน “เปาเจี๋ยไม่ได้อยู่กับกลุ่มเดียวกับพวกเรา เขาอยู่กับกลุ่มสาม เธอรีบไปซั๊กไม้ฉู่พื้นมาเลย จะได้ฉู่ห้อง”

“อ้อ” หนานเซียงหัวน้รับคำอย่างมึน ๆ จำต้องวางกระเป๋าลงอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนรับไม้ฉู่พื้นที่เต็มไปด้วยกลิ่นตุ ๆ มาจากมือของหัวหน้ากลุ่มแล้วหันหลังออกจากห้องเรียนไป

เธอเคยเป็นพนักงานฝ่ายทรัพยากรบุคคลของบริษัทที่มีชื่อเสียงคุ้นเคยกับสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการในตึกสำนักงานมานานมากแล้ว ฉู่ ๆ ต้องกลับมาเรียนมัธยมปลาย เลยปรับตัวไม่ค่อยทันจริง ๆ เมื่อหัวหน้ากลุ่มร้องเตือนขึ้น ถึงนึกได้ว่าตอนเรียนมัธยมปลายไม่แค่ต้องทำความสะอาดห้องเรียนของตัวเองเท่านั้น แต่เหมือนว่ายังต้องทำความสะอาดบริเวณอื่น ๆ นอกห้องเรียนด้วย

ที่ระเบียงทางเดินมีคนเดินผ่านไปผ่านมา มีสองสามคนที่ถือไม้ฉู่พื้นเช่นเดียวกันกับเธอ บางคนเดินไปที่อ่างซักล้างซึ่งอยู่บริเวณสุดทางเดิน บางคนเพิ่งกลับมาจากอ่างซักล้าง ทำให้บนพื้นมีแต่รอยหยดน้ำไหลเป็นทางยาว

ตอนที่หนานเซียงหัวน้กลับมานั้นก็มองเห็นจากไกล ๆ ว่าที่หน้าประตูห้องเรียนมีคนยืนอยู่คนหนึ่ง เธอรู้สึกคุ้นตาคนคนนั้นมาก คຸ້นจนกระทั่งแม้จะมองเห็นแค่แผ่นหลังก็ยังจำได้ว่าเป็นใคร เธอสาวเท้าเข้าไปหาเล็กน้อยถามราวกับจะอ๋อแซวว่า “เธอมาหาหลินเซียวหัวน้เหรอ เขา...”

ยังพูดไม่ทันจบ เงินซื้ออ้วนที่ตอนแรกยืนดูไปคะแนนอยู่นั้นก็ราวกับว่าถูกทำให้ตกใจเข้า เหลือบมองเธออย่างรีบร้อนก่อนรีบจากไป

อะไรกัน หนานเซียงหัวน้ที่มีความสงสัยอยู่เต็มอกมองเข้าไปในห้องเรียน กระเป๋าของหลินเซียวหัวน้ก็ยังอยู่ แต่เจ้าตัวไม่รู้ว่าไปไหนแล้วจริงสิ! หนานเซียงหัวน้ได้สติทันที จะว่าไปแล้ว เธอกับหลินเซียวหัวน้ก็อยู่กับกลุ่มเดียวกันนี่นา นี่มันไม่ยุติธรรมเอาเสียเลยที่เธอต้องมาฉู่พื้นหน้าซีตหน้าเซียวอยู่อย่างนี้ แต่เขากลับอยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไร

¹คำว่า แม่บ้าน หรือความสะอาด ออกเสียงว่า เปาเจี๋ย (婆婆) ซึ่งออกเสียงคล้ายกับชื่อของเปาเจี๋ย

อย่าสบกวนการเรียนของฉัน

หนานเซียงห้วนอดไม่ได้จึงหลุดปากพูดออกมาว่า “เด็กไม่เอาไหน ก็คือเด็กไม่เอาไหน คะแนนแยกก็ช่างเถอะ แต่ยังกินแรงคนอื่นเขาอีก เกิดมาตัวโตเสียเปล่า”

“เธอว่าใคร” ไม่ทันได้รู้ตัว จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูของเธอ รวากับฟ้าผ่า ทำให้หนานเซียงห้วนตกใจจนต้องร้องอุทานว่า “แม่จ๋า” เสียงดังไม่ดูพื้นที่อยู่ใมมือก็ถูกโยนทิ้งไป

เธอตอบตัวเองไม่หยุด เมื่อหันหน้ากลับไปก็ไม่ว่าหลินเซียวห้วน โผล่มาจากไหน สองมือของเขากอดอกพิงร่างกับกรอบประตู ยืนมองอย่างไม่สะทกสะท้าน

หนานเซียงห้วนพูดอย่างอารมณ์เสียว่า “นายทำให้ฉันตกใจนะ”

หลินเซียวห้วนหัวเราะอย่างเย็นชา “ไม่ได้ทำอะไรผิดแล้วจะร้อนตัวทำไม” เขาโน้มตัวลงมาเล็กน้อย ใช้นิ้วชี้ขึ้นมาที่เธอ ปลายนิ้วขาวห่างจากหยาดเหงื่อที่เกาะอยู่บนปลายจมูกของเธอแค่หนึ่งเซนติเมตร เขาตีหน้านิ่งในน้ำเสียงแผ่วแววมธุ “บอกมา เธอแอบตำฉันลับหลังใช่ไหม”

“หลีกๆ” หนานเซียงห้วนปัดมือของเขาให้ตกลง ก็มลงไปหยิบไม้ถูพื้น จะว่าไปแล้วก็แปลก ทั้งๆ ที่เธอมีท่าที่รำคาญ แต่กลับไม่กล้าแม้กระทั่งเงยหน้าขึ้นมองเขา น้ำเสียงก็อ่อนลง คำพูดที่เดิมตั้งใจจะถามกลับ เมื่อพูดออกไปกลับไม่มีน้ำหนักแม้แต่น้อย แต่ละคำแต่ละประโยคกลับฟังดูอ่อนหวานราวกับลูกกวาดของสโนว์ไวท์ บางเบาราวกับเส้นไหมที่ขยุกเป็นก้อนกลม “บอกว่าคุณแข็งแรงนี่ก็เป็นการด่านายหรือไง”

หลินเซียวห้วนยังไม่ยอมปล่อยผ่านง่ายๆ “ประโยคก่อนหน้าเธอพูดว่าอะไร”

หนานเซียงห้วนเองก็ไม่ยอมอ่อนข้อ “เรื่องของเรื่องก็คือ คนอื่นเขาทำความสะอาดกัน แต่นายกลับไปเล่นสนุกหน้ากระดาน”

หลินเซียวห้วนหัวเราะดังพรีด “หัวหน้ากลุ่มให้ฉันไปเทขยะ แล้วฉันจะเสนอหน้าอยู่ที่นี้ได้หรือ อีกอย่าง ฉันก็แวะไปหาครูมา”

“มีคำถามไปถามอีกแล้วหรือไง” หนานเซียงห้วนอดไม่ได้ที่จะพูดประชด อย่างไรก็ตามเสียเธอก็ไม่เชื่อว่าหลินเซียวห้วนที่เป็นเด็กไม่เอาไหนคนหนึ่ง

จะรักการเรียนขนาดนั้น

คงจะหลบไปสู้อินะ ถึงได้ตั้งใจหาข้ออ้าง

หลินเซียวหวันไม่ตอบคำถามของเธอ แต่กลับเอามือล้วงกระเป๋าไปทางเกง เดินไปที่หลังห้อง ดึงหนังสือทบทวนความผิดพลาดมาจากกำแพง ก่อนฉีกมันเป็นชิ้น ๆ ต่อหน้าต่อตาหนานเซียงหวัน

“นาย...” หนานเซียงหวันตกตะลึงกับการกระทำของเขา มองเขาด้วยความแปลกใจมาก

หลินเซียวหวันยกมือขึ้น ปล่อยเศษกระดาษลงในถังขยะจนดูราวกับเกล็ดหิมะ ก่อนที่เขาจะเอามือล้วงกระเป๋าอีกครั้ง พูดกับหนานเซียงหวันว่า “ฉันไปอธิบายกับครูประจำชั้นมาแล้ว ที่คุณครูชีววิทยายกบอกว่าเธอสร้างความวุ่นวายในห้องเรียนเป็นเรื่องเข้าใจผิด จริง ๆ แล้วเป็นความผิดของฉันเอง ครูประจำชั้นก็เลยเชื่อ”

“หา” หนานเซียงหวันรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย

หลินเซียวหวันจึงพูดต่อว่า “ไม่ต้องขอบคุณฉันหรอกนะ เป็นเรื่องที่ผมสมควรจะทำอยู่แล้ว”

หนานเซียงหวันก่อกวนไล่เขาครึ่งหนึ่ง “ผิวนะสิถึงจะขอบคุณนาย เป็นเพราะนายเลยตอนแรกฉันถึงได้โดนตำ” แต่กลับไม่คิดว่าเขาจะเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ อีกทั้งยังตั้งใจไปอธิบายกับคุณครูอีก

“ใช่แล้ว!” จู่ ๆ หนานเซียงหวันก็คิดอะไรขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง เธอวางมือประสานกันที่ปลายด้ามไม้ถูพื้น ก่อนเซ็ดปลายหางไปทางหลินเซียวหวัน “หลังจบคาบชีวะ นายไปที่ห้องพักครูก็เพราะเรื่องนี้ใช่ไหม แต่ทำไมนายถึงกลับไปล่ะ”

“หา” สีหน้าของหลินเซียวหวันแข็งค้างอย่างเห็นได้ชัด หลบสายตาของหนานเซียงหวันทันที เขาลูบจมูกตัวเองอย่างไม่รู้ตัว

ไม่ตอบ แสดงว่ายอมรับ

หนานเซียงหวันแค้นลมหายใจออกมาเบา ๆ เดินกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง ก่อนล้วงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากโต๊ะเรียน แล้วฉีกมันเป็นเศษเล็กเศษน้อยต่อหน้าหลินเซียวหวัน

อย่าสบกวนการเรียนของฉันท

“เธอ” การกระทำแบบเดียวกัน แต่ครั้งนี้กลับเป็นฝ่ายหลินเซียวหฺร้นที่ต้องตกตะลึงปากอ้าตาค้าง จู่ๆ เขาก็ตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง ตามกลับไปด้วยใบหน้าถอดสี “ที่เธอฉึกมันคืออะไร”

“หนังสือทบทวนความผิด” หนานเซียงหฺวันตอบเขาราวกับว่ามันเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว

ในหัวสมองของหลินเซียวหฺร้นพลันมีเสียง “หวิ้ง” ทันที น้ำเสียงก็ค่อยๆ ลั่นพร่า “ถ้าอย่างนั้นที่ฉันทฉึกไปเมื่อกี้ล่ะ”

“น่าจะเป็นหนังสือทบทวนความผิดของจางเซาณะ” หนานเซียงหฺวันตอบด้วยท่าทางจริงจังมาก แต่ไม่นานเธอก็หลุดหัวเราะ “พรีด” ออกมาอีกครั้ง มีสีหน้าราวกับได้เห็นเรื่องสนุกๆ “ฉันทก็ยังสงสัยอยู่ว่าทำไมจู่ๆ นายก็ไม่พูดไม่จา ไปฉึกหนังสือทบทวนความผิดของจางเซาอย่างนั้น ไม่กลัวว่าคนเขาจะเอาเรื่องเลยหรือไง” หลังเธอเอาหนังสือทบทวนความผิดไปติดไว้บนกำแพงแล้ว คิดไปคิดมาก็รู้สึกว่ามีบางจุดที่อยากจะทำอะไร เพราะอย่างนั้นก็เลยใช้โอกาสที่ไม่มีคนสนใจแอบดึงลงมา ในขณะเดียวกัน จางเซาที่นั่งอยู่ด้านหลังก็ถูกให้เขียนหนังสือทบทวนความผิดเพราะเล่นหมากรุกในเวลาเรียนพอดี คิดไม่ถึงว่าเพียงไม่นานก็ถูกหลินเซียวหฺร้นฉึกออกเป็นชิ้นๆ เสียแล้ว

“ไวยยย!” หลินเซียวหฺร้นที่เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดอดที่จะสบถออกมาไม่ได้ ไม่มีท่วงท่ากล้าหาญอย่างเมื่อสักครู่อีกต่อไป เขานั่งยองๆ ลงคู้ขยชะท่าทางราวกับคนไร้บ้าน ท่าทางที่แตกต่างจากเมื่อครูนี้นี้ทำให้หนานเซียงหฺวันต้องหัวเราะเสียงดัง

“เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน”

นี่คือคำพูดติดปากของหนานเซียงห้วน
เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลบริษัทใหญ่ระดับประเทศ
ผู้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง
ระหว่างเดินทางกลับจากคัดเลือกนักศึกษาจบใหม่เข้าทำงาน
เธอหลับบนเครื่องบิน และตื่นขึ้นในเวลาที่ตัวเองยังเรียน
อยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่สอง แต่ไม่ใช่ห้องคิง กลับเป็นห้องบิวี
ที่เธอตั้งแ่งและก่นด่าอยู่เป็นประจำ เธอได้แต่พยายามอย่างหนัก
เพื่อให้ตัวเองได้กลับไปเรียนห้องคิง ท่ามกลาง “เด็กไม่เอาไหน”
ของห้องบิวี หนานเซียงห้วนก็ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย
โดยเฉพาะมิตรภาพระหว่างเธอและหลินเซียวหริ่น
หนุ่มนักกีฬาของโรงเรียนที่เธอมองว่าไม่เอาไหนที่สุดคนนั้น

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4046-4

9 786161 840464

ทดลองอ่าน

Cover Design: Wanna T.

415 หนา